

Cihan Kılıç Arslan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

10.12.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Cihan Kılıç Arslan (1984-)

24.12.1984 Yılında Trabzon Tonya İlçesinde doğdu.
İlkokul ve ortaokul eğitimini Erzincan İli Iliç İlçesi'nde. Lise Öğrenimini ise Trabzon Vakfıkebir'de bitirdi.

Ankara'da Gazi Üniversitesi Ticaret Turizm Fakültesinde Lisans programını tamamlayıp, Konya İlinde Muhasebe Finansman öğretmenliği yapmaktadır. Aynı Zamanda Gazi Üniversitesi'nde Bankacılık Eğitimi Alanında Yüksek Lisans Eğitimini Sürdürmektedir.

Eserleri:

Arayışa Üvey Bakış (Deneme)

Arayışa Üvey Bakış... Ağır Bir Nöbet -4

Yorulmuştu artık, bıraktı kalemi elinden.
Bu kadarı fazla olmalıydı, zonklamadaydı beyninin bir köşesi zira.
Ne yapacağına karar vermemiş bir ürkeklikle mutfağa gitti.
Hiç bu kadar suya özlem duymamıştı sanki...
Damarlarında serinliği hissettikten kısa bir süre sonra da elindeki sigaranın dumanını hissetti.
Derin iç çekişler arasında sigara dumanının ciğerlerinde yol almasını garipsedi birden.
Yavaş yavaş tadını eskisi gibi aldığını fark etti.
Perdeyi kaldırıp dışarıya göz gezdirdiğinde şehrin ne kadar derin uykuda olduğunu gördü.
Saat kaç olmuştu ki acaba?
Meraklandı, aradı kolunda buldu saati.
Gece yarısını geçeli birkaç saat olmuştu.
Uzun bir zaman diye sayıkladı.
Akşam havanın karartısını hatırlayamadı.
Ağır bir nöbet...

Hızlı ve kararsız bir yemek sofrasından sonra, dışarı çıkma isteğine yenik düşmüştü.
Gecenin kör karanlığında Ankara ne kadar de sessizdi.
Alevli bir sessizlik, yakmaktaydı içleri.
Bahar geceleri bu kadar güzel mi olurdu?
Sessizden esen rüzgar ve emek caddesinin yeşil ağaçlarının tatlı uğultuları. Sağlı sollu evlerin arasında küçük yollar.
Dinlendirici bir manzara, ama sadece gece yarısından sonra...
Çok fazla insan, çok fazla yalnızlık...

Yazdıkları geldi aklına.
Kimin için, nasıl yazdığını hatırlayamadığı kelimeler örgüsü.
Yazmalıydı.
Yazmadan edemezdi.
Haksızlıklara karşı koyma iç güdüsü sarmalamıştı benliğini.
Savunmasız kalan hayat, belki de onunla beraber karşı koyacaktı fanilere, düşüncelere.

Bıkkınlık içerisinde sürdürülen bir hayat kırılmalıydı birkaç yerinden.
Azat edilen düşünce hayatı çekmeliydi yukarılara.
Yaşadıklarımız, yaşıyor olduklarımız,
yaşayacaklarımız neden bu kadar tehlikeli...
Düşüncelere vermek istemiyordu kendini.
En azında şu anda.
Yorgundu ve dinlenmesi için yürümesi gerekiyordu.
Yürümek doyurucuydu şu an, en azından açlık yoktu içinde.

Kapıyı açtı uzandı ayakları dışarıya, benliğini de yanına alarak.
Savaş meydanı boşalmıştı.
Ve bir sürü kırgınlık yatıyordu sokağın köşe başlarında.
Yanında da aşağılanmalar, tuhaf bakışlar.
Ama gece de sokak da o kadar güzel di ki.
Kahkahalar atmak istedi birden.
Tüm varlığıyla, sonsuzlarda patlayan kahkahalar.
Ama bu seferlik yolunda gülümsemeler yol arkadaşığıydı.
Kendine saygı duydu, utanmadı yolun ortasında döndü tebrik etti kendini, kendi elini sıktı.

Ve kocaman bir gülümseme yeniden karanlığa.
Savaştıklarına saygı duyan, hem de korku salmaya çalışan korkusuzların gülümsemesiydi belki de gecede kaybolan...
yürüdü az ileride koca bir ağacın iğneli yapraklarını aldı ellerine, koparmadan dolaştı elleri...
dinlemek istedi anlayamadı, ağaçların konuştuğu yalandı, anladı. Hissederler miydi ne düşünöldüğünü.
Belki.

Ne kadar da sıradan bir gece.
Geceye değer veren bu sıradan duruşu.
Frapan elbiseler bürünmemiş temiz geceler, yıldızların takdir edilmesi gerek. Yıldızların takdir edilmesi, aksesuarları önemsememeleri.
Sıradan gecelere anlam katmak, önemli olan da bu.
Bu çağda ne mümkün aksesuar kullanmamak
ve ne mümkün sıradanı sevebilmek.

Sonra adımlarını sıklaştırmaya karar verdi.
Hazır gece, sokak ve rüzgar çok fazla onunken tadını çıkarmalıydı. İnsansızlıktan hoşlandığından değil bu garip tutumu.
Gördüklerini yakıştıramadığından yaratılanların en şereflişine.
Yakışmayanı yapmak ne kadar sıradan ise bu sıralar,
yakışmayana tepki koymak o kadar yalnızlık.
O yüzden sevmekte yalnız geceleri, boş sokakları.
Karanlık gecede çakmağının aleviyle bir anda aydınlanan çevresi, sigara dumanını da hissetti peşi sıra.
Şimdi keyfine diyecek yoktu.
Çöktü kaldırırma, usulca melodiler yollamak istedi ama tuttu kendini.

Yan tarafında acı ve buram buram sefalet kokan bir korna ile irkildiğinde, anlamıştı gecenin bu gecelik kirlendiğininide.
Ve peşi sıra gelen serseri çığlıklar, mide bulantısı dolu komplimanlar.
Yazık şimdi olmamalıydı.
En azından şimdi.
Üzöldü ama kızamadı.
Yazılarına dönmeliydi yeniden.
Derin bir nefes ile başladı adımına.
Başlamanın çok şey olduğunu bilen birisi için gayet yeterli bir başlangıç. Nefesi kontrol altında adımlarını hiç bozmadan yolunda ilerliyordu.
Yapılacak olandan kaçmamanın iç huzuru yanındaydı yine.
Ve her şeye rağmen de mutluydu.
Umutlu denilse de yalan olmazdı.

Kapıdan içeri ilk adımı attığında gözlerinin uykuya çok ihtiyacı olduğunu hissetti.
Uyumak şu an için önünde en iyi seçenek gibi duruyordu.
Korkmadan uyuyabilirdi.
Nasıl olsa uyandığında yaşamı adına yapacağı çok şey vardı.
Bir şeyler yapabilmek arzusu bile çok şey katıyordu yaşamlara,
daha iyi anlamıştı.
Yatağına uzandığında arıtmıştı beynini tüm düşüncelerden.
Huzurlu bir uyku isteğıyle kafasını yastığa dayadığında,
çok da fazla sürmeden uyuyacağını düşünüyordu.

Öyle de oldu, yavaş yavaş gözleri kapandı dünyaya,
derken bilinci de daha fazla dayanamadı.
Huzurlu uykusuna daldı. Gecedен soyutlanan bir yaşam daha.
Geceler hep böyle güzel olurdu.
Beyni rahat olana, huzur vaat ederdi, yine öyle olmuştu.

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Aramanın Anlamına Doğru -2

Bilememenin, akıl erdirememenin kucağına düşünce akıl, ne kalır insana?
Ne kalmalıdır aslında yolu yarıda bırakmaktan başka?
Şüpheler, sorgular içinde yaşamının anlamı nedir ki cevabını bulamadıktan sonra?
Aramanın kutsanması neden bu kadar da önemsizdir, bulmanın yanında?

İroni dolu serpilmelerle büyüyen insanoğlu, cevap aramalı hayatın anlamına, diye düşündü son adımı en başta atan...
Son adımı en baştan atan, düşünceliydi.
Önünde uçsuz bucaksız gibi duran rüyalar ülkesine süzdürdü aklını, kuzuları gözleyen kartal gözleri gibi.
Umutsuzluktan çok umut tacirliği algıladı kılcal damarlarının en son noktasına kadar...
Ve algı dağlarının eteklerinde solmuş karartılar geçti iki adım öteden. Çürümüşlüğün tasviri diye düşündü bir an hayat için karar veren.
Ve hayat için karar veren savaşmaktan kaçmayacaktı.
Kaçmamalıydı.

Uyanmalıydı yeni bir güne doğru ve yelken almalıydı yeni ufuklara.
Aklını şahit tuttu, yeminlerin üstüne.
Yenilmekten değil savaşmamaktan korkan komutan edasıyla seslendi yüreğine.
"Bu zafer doğduklarında şanslı doğanların değil, şanslı doğmasalar bile asil kalabilenlerin zaferi olacaktır."
Yürümeli artık özgür ozanlarla beraber umut tacirlerinin üzerine.
İlk adım için karar verdi korkmadan yürüyen...
Korkmadan yürüyen cesurdu sıra dağlar gibi duran köhnemiş zihniyete bakarken...

Aklında tek bir şarkı nakaratı olmayan...

"Ölümü göze alan yaşamasını da bilir" ıslık seslerine karışan...

Cebinde az önce karaladığı ufak nota dokundu gözleri.
Heyecan tekrar parıladı gözbebeklerinde.

"Anlam ver hayata, başkaları gibi bulmayı unut, aramaya başla.
Hayat senin ona kattığın kadardır.
Durma!
Daha fazlasını hak ediyor hayatın.
Ve insanlar, insanlar bundan daha fazlasına layık.
Anlat onlara ki aramanın anlamı olsun"

"Zafer çok da uzak olmasa gerek" diye mırıldandı...

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Aynaya Atılan Çizik: Aşk -11

Biline ki; bu hikaye bir Leyla Mecnun hikayesi değildir.

Kerem ile Asli hiç değil.

Masallarla avutulanlara bunlar yeterlidir elbet.

Uyumayanlar için ise sadece can sıkıcı.

Aşk kutsallığının gölgesine sığınıp,

her daim sadece aşık olmayı beceremeyenler -beceremeyenler-

ve süslü aşkların fikir babalarına esaslı bir yanıtıdır bu yazı.

Ve bilinmelidir ki; cevap arayanlar için bu yanıtın da bir anlamı vardır. Olmalıdır da.

Meselenin tam orta yerinde insan dururken,

bahsedilmesi mecbur olarak görülen aşk meselesinin derinliklerine

küçük dalışlar yapmayı uygun gördü,

eliinden gelenden fazlasını yapmaya çalışan.

Yüzyıllardır adı konulamayan, cevap bulunamayan bir meseleye

karışık kafalı bir bakış.

Sofistike bir lezzet.

Lanetli romantiklerin dünyasında, uyutulan duygular, duyular, fikirler

köle olarak aşk denen kirletilmiş peri kızının hizmetçisi gibi kullanılmakta. En büyük

meseleyi aşık olmak olarak görenler, görmek isteyenler,

öyle olduğunu düşünenler, öyle olmasını dileyenler.

Etrafları ne kadar da kalabalık.

Tüm bu kalabalık içerisinde aşkın kendine göre başka bir tarifi de kendiliğinden ortaya çıkmakta adeta.

Aynaya atılan koca bir çizik.

Gerçeği parçalayan, ışık oyunları baltalayan

ve kör eden çizik;

Aşk.

Asaletli duygular içerisinde ön sıralarda bulunması gereken aşk,

kirletilmiş dünyanın eşliğinde yere yıkılmış

ve kirli hesaplarla üstü çiğnenmekte.

Anlamı kalmamışsa adını çokça zikretmemeye özen gösterilmesi gerekirken,

gelenen noktada adı en çok anılan duygu da aşk olmuştur

dünyanın geride kalan yaşantısında.

Ve sorulara cevap arayan inceden basit hesaplar sezmektedir aşk üzerine. Ki hesaplar

hep olagelmıştır ama hesapların bu kadar yoğun

ve aslında bu kadar sığ olduğu görülmüş bir vaka da değildir.

Kirletmeyi sonsuz kirletme yeteneğiyle başarabilen son devrin sahte aydınları

ve onların peşinden sürüklenen kitleler için açıkçası

çok da zor olmayan bir icraat.

Aynaya atılan çizik; aşk.

Gerçekliğin hemen hemen hiç umursanmadığı bu zamanda sadece ahenkli durmasıyla övünebilir.

Bu övünç ne kadar mutluluk ve huzur katar bilinmez ama

çocuklarına fayda sağladığı aşikar.

Gelenen noktada karşımıza çıkan olgu yine, faydalanmak.

Pes dedirtici, aslında kusura bakılmazsa oha dedirtici.

Gelenen ve kalınan noktayı iyi seçebilmek aslında konunun özü.

Yaşanılanın kime niçin, ne kadar ve nasıl geri döndüğünün hesabı

çok fazla yapılırsa, duygunun özünden çok,
sonucuna önem verilir.

Ki bu zamanda oynanan oyunların tek ve yegane kuralı
geri dönüşümünün çok fazla ve yoğun olarak alınması.

Bu kuralla oyunlar oynanmaya devam ederse aynaya atılan çizik her geçen gün daha
da büyüyecektir.

Gerçekler ise eskisinden daha çok parçalanacaktır.

Bilinmelidir ki parçalanan gerçeklerle beraber,
insanoğlunun onurlu yaşamıdır.

Aynaya çizik atanın aşk olmadığı ortadadır

ama ortada kocaman bir çizik olduğu da gören gözler tarafından bilinmektedir.

Gören ve anlayanların becerebileceği gerçek de tam bu noktada durmaktadır.

Kirletilmişlerin arasında aşkın da olduğunu bilmek,
daha fazla kirletmemek,

kirletilenleri insanoğlunun özünde bulunan dürüstlikle temizlemek
ve faydacılara bulunulan her yerde dur demek.

Dur demenin en kolay yolu daha fazla cesaretle yola çıkmak
ve daha fazla cesareti yolda eritmemek.

Cesaretin taşınıldığı kovada çatlaklar ve delikler varsa,
yolun sonunda cesaretin kalmayacağı bilinmelidir.

Devam edegelen yolda elinizde cesaret kalmamışsa
yürüdüğünüz yollar beyhude,

söylediğiniz sözler boş,

attığınız nutuklar yalan,

ettiğiniz yeminler sıfır olacaktır.

Kovayı sağlamlaştırmaya bakmalı.

Sağlamlaşan her kova gerçekler aynasından nokta nokta çiziklerin silinmesine yol
açacaktır.

Aynada çizik kalmadığı zamanda gerçekler parçalanmayacak,
ayna esas görevini daha rahat yapmaya başlayacaktır.

Gerçeklerin hür ve dolaysız görüldüğü bir dünyada korkaklar,
faydacılar,

yalancılar

ve bananeciler için alınacak nefes de kalmayacaktır.

Mesele az gelip, çok gelmeme meselesidir ki;

bu satırların yazarı aşağıda ki dörtlüğün yazarından esinlendiğini de itiraf edecektir.

Dolayısıyla gerçekleri bu kadar iğneli ve kışkırtıcı üslubuyla deşen

Ali Şir Nevai'ye de kovada kapattığı koca delikler için

kocaman bir teşekkür yollanacaktır.

'Güzelken her şeyi umursamazdın gelmezdin,

Geçti artık güzelliğin bana eza verme,

Çok gelmen gerekirken az gelmen üzdü beni,

Az gelmen gerekirken çok gelip de öldürme.'

Uykular uyanmak içindir ve gerçekler anlaşılacak için.

Yapılan her hatadan alınan ders büyümenin en doğru tarifi.

Küçük olarak kalmamanın en kolay yolu ders alabilmek.

Bilinmelidir ki bu satırların yazarı meseleye hiç de vakıf olmadan bundan seneler önce

de aşk için bir şeyler karalamıştır.

Tıpkı bu satırları okuyan herkesin aşk için bir şeyler yazdığı gibi.

Utanmadan yanlışları ortaya koymak adına,

eskiden yazılmış aşk üzerine yazılardan en ateşlisini de buraya koymak cesaretini gösterecektir sorulara cevap arayan.

Umulur ki soru soranın yol arkadaşları da bu satırları okurken anlama merhametini gösterecekler.

“İnsanların “bir şeylere karşı koymaktır” diye nitelendirdiği aşk.

Onsuz olunamayan,

hayattan keyf almaya yarayan,

arada sırada da hayatı duman eden duygu.

Ruhların çiçekli bahçelerinde dolaşan,

her adımıyla insanın içini eriten,

kendisini başka diyarlar yönlendiren,

seçilmiş ve seçilecek olanları silahı.

Dinginlikte dalgayı,

dalgalı ortamda dinginliği sağlayabilen yegane sihirbaz...

Keyif veren uyuşturucuların atasını lanetten kurtaran,

şüphe dolu, ibret dolu

ve tekerrür müessesesine bağlı kalan hüzün tanrıçası.

Ağlatan, ağlattıran, savaşı,

savaştıran muzaffer komutan.

Kendi çıkmazlarında, l

abirent dolu koridorlarda

kendimiz kaybetmeye yarayan

ateşin dansözü,

öfkenin falcısı

ve nice yolsuzluğun yokluğuna tanık lanet şey...”

Asilos’un da söylediği gibi;

“Anlatmak acı gelmesine acı gelir ama

susmak da başka türlü bir acı”

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Bir Felaket Filmi -7

Kulağındaki çınlama azalmıyordu sanki.
Duyduğu iğrenç ve uzun süre devam eden ses dakikalar geçmesine rağmen beyninde gezinmeye devam ediyordu. Sürücüye, klakson sesinden sonra dönüp okkalı bir küfür savurmak istemişti ama o an değişik bir refleksle kendisini vazgeçirmişti.
İşin açıkçası herkesin yaptığı buydu, ve yapılan hiçbir şey getirmiyorsa denenmiş tekrar yapmanın hiçbir mantığı yoktu. Ama yine de küfür etmek istemişti. Yapmamıştı. Gürültü yaşamın baş köşesine kurulmuş oturuyordu. Gürültü, hem de çok fazla gürültü.

Gecenin sessizliğinden, gündüzün gürültüsüne bu hızlı geçiş afallamasına neden oldu. Çok da fazla bir şey ifade etmeyen gözleri boşlukta gezinir bir şekilde sağı solu arşınıyordu.
İğrenç kahkahalar, bardaktan boşanırmışçasına yağan küfürler, klakson sesleri ve satıcı naraları. Şehirdeki bu yüksek ses devamlı duyma bozukluğuna neden olabilir, dikkat ediniz.

Çok da farkında olmadan el uzattığı dolmuş yanı başında durdu. Bir yılanın tıslamasına benzer bir sesle açılan kapıdan içeriye girdi. Biniş de ağır ve kendini hiç de saklamayan keskin ve kötü bir koku algıladı burnu. Sonrası, sonrası ekşimiş bir yüz ifadesi. Mavi renkli, arkası yukarıya doğru meyilli küçük bir dolmuş içerisinde istiflenmiş bir şekilde duran heterojen insan kalabalığı. Kimi okula, kimi eve, kimi işe, kimi ise alışverişe. Farklı maksatlar için gidilen yolda aynı kepezelik, aynı yığıntı.

Küçük yolculuğu esnasında bir çok farklı konuda, bir çok değişik bakış açısıyla ve türlü aksanla konuşmalara şahit oldu. Dolmuşun ön tarafında oturmuş gibi yapan ama aslında türlü oturuş şekilleri deneyen ve herhalde ağır bir makyaj nöbetinden sonra yollara düşen, genç kızlık günlerine hasret iki bayan, en son kullandıkları losyonların işlev ve içeriklerini sorguluyorlardı. Hiç olmadığı birine benzemenin kozmetik oyunu. Kazanan sadece firmalar ve kazanan sadece mankenler. Oyuna devam. Ve bir çırpıda ünlü markaların yeni sezon kreasyonlarının özeti. -Ah şekerim, bir bilsen Park Bravo'da ne etekler var. Hele kesimleri müthiş.

Ah be, hanımefendi bir bilsen ne kadar eğri bir dekor olarak duruyorsun dolmuşun ortasında. Düşüncelerini o an seslendirmede.

Arka tarafta cep telefonuyla bağırarak konuşmaya çalışan, kafasını kaldırdığında kendisine bakan gözlerin bazen sinir, bazen de şaşkınlıkla dolu olduğunu görünce de ses ayarı yapan gençten, kalabalıkta her an bayılacakmış gibi duran genç kızdan tutun da sağlık karnesine sıkı sıkıya yapışan güleç yüzlü amcaya herkes büyük bir kabullenilmişlikle incekleri durağı bekliyorlardı.

Ya ne yapsalardı...

Mavi ve ütülü gömleği içerisinde,
gayet gergin duran şoför ise periyodik olarak trafiğe,
küçük arabalara, bayan sürücülere, erkek sürücülere, marketlere ve belediyeye türlü
şekillerde ve pozisyonlarda küfür ediyordu.

Büyük bir sakinlik içerisinde yol ortasındaki çukurlarda beraber zıplıyor,
fren ile beraber ileriye doğru fırlayıp tekrar eski yerimize dönüyorduk.
Şehir yaşamının vazgeçilmez ritüeli; önüne konulanı kabullenmek...

Teknik bir ifade ile toplu taşıma aracından indiğinde
gündüzleri sevmeme nedenini anlamıştı.
Karmaşa, gürültü, saygısızlık ve sorgulamadan ortama ayak uydurma gayreti.
Dün gece masanın başına oturup ta bir çırpıda yazdıkları geldi aklına.
"Çağın acınası hali de denilebilir aslında yaşananlar için.
Hayat için savunulan her değer yaşanan çağ için de geçerli.
Bu kadar kirletmeyi becerebilen bir topluluk olduğu sürece,
masumların da hep suçlu muamelesi görmesi kaçınılmaz.
Tıpkı gerçekte yaşanan da olduğu gibi.
Basit savunmalar hiç değerli olmamıştır,
ama adi suçlamaların yeri baş köşe olmuştur her nedense.
Bir tür yıkım oyunu dönmede ortalıkta.
Kulaksızlar, dilsizler ve akılsızlar ne kadar da kalabalık.
Ve ne kadar azınlıkta dur demeyi isteyenler."

Korktu.
Okyanusa bırakılan küçük bir şişe.
Bulunacak mıydı bilmiyordu, bulunsa okunacak mıydı bilmiyordu,
okunsa okuyanın umurunda olacak mıydı bilmiyordu.
Bilinmeyene karşı koymak, görevini yaptığına inanıyordu.
Direnecekti biliyordu.
Direnecekti inanıyordu.

Şehir gürültü demekti, şehir başıboşluk demekti,
şehir nereye gittiğini bilmeden koşturmak demekti.
Gettolarla doluydu dört bir yan.
Umursamayanlar köşe başlarındaydı.
Bak benim arabam en güzel diyenler trafikte,
özgürlükçü kızlar kucaklarda.

Felaket senaryolu ve büyük prodüksiyonlu filmlerin giriş sahnelerinin bir benzerini izledi
uzun süre.

Sahne 1: Modern görünümlü bir şehrin en modern caddesi.
Yolun sağ tarafında kimi zaman yürüyen, kimi zaman koşuşturan kalabalık. Vitrinlerin
önünde hayranlık dolu bakışlar.
Yolun ortasında yavaş giden ve gümbür gümbür müzikle ilerleyen tercihen içindekilerin
bol bol kafa salladığı arabalar.
Yolun sol tarafına yoğunlaşıyor kamera;
rocker giyimliler, temiz giyimliler, giyinmeyi unutanlar, salata yiyenler, nargile

tüttürenler...
kadro kayıyor yolun sonuna doğru,
ilerde mendil satan bir çocuk yalvaran gözlerle,
büfenin önünde gazete kuyruğuna girmiş üç beş kişi.
Ve devam ediyor kamera...

Sahne 2: Meteor yağmuru.

Kafasını kaldırıp meteorların sıra sıra düşmesini bekledi ama sanki daha korkunç bir sona yaklaşıyordu insanoğlu.
Daha uzun süreli ve daha yoğun akan bir felakete.
Keşke uyananlar uyuyanlardan daha çok olsa.
Bu felaket için ortada hiç süper kahraman kaldı mı diye merak etti.
Ortada felaket görmeyenlerin kahraman olma isteği yoktu herhalde.

Cemil Meriç'in söylediği bu sözler, jenerik olmaya aday
"Demek aklın sesi rüzgarın uğultusundan daha manasız.
Kılavuzların çığlıkları, çılgın kahkahalar arasında boğulmuş asırlardır.
Kadeh şakırtıları,
halhallar ve heyheyler
ve kuyuya doğru ilerleyen kabile:
kör kuyuya "

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Çıkılan Yol -10

Rüzgar saçını okşamaya başladığında,
uyandığını fark etti dünyaya.
Mola verilen bu kısa süre içerisinde boşlukta dolaşıp
gecenin çıplak ovada haşmetini izlerken,
uyumuştur adeta ve yeniden uyanabilmesi için
göz gezdirdiği ovanın nazlı kızı rüzgarın okşamasına ihtiyacı vardı.

Tuhaf.

Yüzüne inceden bir su damlası dokundu birden.
Bu kadarı çok fazla diye bağırarak istedi.
Sustu ve kaldırdı kafasını gökyüzünün yıldızları göstermeyen perdesine.
Bir damla daha ve sonra bir daha.
Daha fazla, çok fazla hissetmeye başladı yanağında, saçında, gözünde, kolunda
damlacıkları.
Ve tüm bu ahenk içerisinde tadını çoktan unuttuğu bir kokuya tanıklık etti burnu.
Hızlanmadı yağmur daha fazla ama o kadar derinden akıyordu ki.
Toprağın kokusunu bırakıyordu ince ince havaya.
Bu kokuyu bu dumanla daha fazla kirletmemeli diyerek sigarasını söndürdü. Ve
kapayarak gözlerini bıraktı kendini, doğanın kucağına.
Hafiflemişti yeniden ve biliyordu bu gösteriyi fazlasıyla arayacaktı gelecekte.

Akşam otobüse binmeye karar verdiğinde
ve otobüste boş koltuk olduğunu öğrendiğinde,
tuhaf bir sendeleme kaplamıştı vücudunu.
İlk başladığı yere dönmek aslında zor gelirdi de,
bu sendeleme neyin nesiydi bilemedi.
Yolculuk başladığında ve gecede sürekli ilerlediğinde
sendelemenin de giderek azaldığını hissetmişti.
Aslında sendelemesinin geçtiğini hissettikten sonra yorgunluğun etkisiyle de çok fazla şey
hissetmemişti.
Ta ki rüzgara kadar...

Karadenizin dalgalarını duymak istedi kulaklarında duyamadı.
Deniz sandığı kadar yakında değildi anlaşılan.
Yetinmesi gereken kokuyu çekmeye devam etti içine
ne kadar çektiğini bilmeden.

Her vurgusuyla yapmacıklık kokan sesin
otobüs davetine duyarsız kalmayarak ilerledi.
Koltuğa bıraktığında kendini, huzurlu bir uykuyla gözlerinin kapayıp,
hırçın denizin dalgalarıyla uyanmayı arzuladı.
Öyle de oldu...

Uyandığında güneşin çok da fazla görünmeyen yüzünden denizi gördü. Haşmetli
köpüklerle doluydu deniz.
Anlaşılan gece boyunca yağın yağmur ve sert esen rüzgar denizi coşturmuştu.
Bazen kayalara sertçe vuran dalgalar büyük bir köpük ahengi oluşturuyorlar bazen de
sığ sahillerde gidip geliyorlardı.
Manzaranın değişimi,
dalgadan değil sürekli değişen sahil kıyısından kaynaklanmaktaydı.

Görmek istediği manzara bu muydu?

Bilemedi.

Bildiği denizin coşkusunun, çokca coşku yaşattığıydı kalbine, beynine.

Güne iyi başlamak böyleydi galiba.

Yolculuğun bitmesine az kaldığını uzaklardan görülen

ve denize meydan okumuşçasına uzanan iskeleyi görünce anladı.

Anladığı başka bir şey ise özlem duygusunun çokca sıklaştığıydı.

Önünde duran ve her saniye daha da yaklaştığı iskele

ve iskelenin arkasında yaşayan şehir çok fazla anılarla doluydu zira.

Çılgınca sevinçler, paylaşılan gizler, açıklanan doğrular ve bazen de sırt sırta ağlamalar doldurdu dört yanını.

Arkadaşlık, fedakarlık, paylaşma ve ihanet.

Ne kadar da doluydu bu şehir. Ve ne kadar doluydu içi şehre karşı.

Ne kadar doluydu öfkeyle ve ne kadar doluydu teşekkürle.

Teraziye bir türlü denk getiremedi.

Açıkçası terazinin kefelерinden hangisinin öfkeye

hangisinin teşekkürle ait olduğunu da bilmiyordu.

Bugün pek bilmiyordu, kafası karıştı.

Cevap aramaya geldiğini de zannetmiyordu.

Birden başlayan ve sarmalayan gitme isteğine yenik düşmüş

ve geldiğinde neden geldiğine hala cevap bulamamıştı.

Otobüs yavaşlayarak ve ortalığa fren seni bırakmadan durdu

denizin yanı başında duran ve o an terkedilmiş gibi görünen küçük terminalde.

Hızlı adımlarla otobüsten indi.

Yanına küçük çantasını alarak uzaklaştı otobüsün yanından.

Biraz sonra da otobüsün uzaklaşmaya başladığını gördü.

Sabahın erken saatleriydi ama çay içmek için uğrayacağı bir yer vardı.

Şehri ikiye bölen derenin üzerine yerleştirilmiş köprüden geçerek

ara sokaklardan birisine daldı.

Köşeyi döndüğünde gitmek istediği yerin kapısının açık olduğunu da gördü. Uzandı içeriye.....

-Ölmemişsin dedi karşıda merak ve sevinçle duran.

-Sana haber vermeden ölmem. Dedi yeni gelen...

Uzun zamandır buluşmamanın özlemi ve

beraber yaşanılanların etkisiyle sarıldılar cömertçe ve sarıldılar samimiyetle.

-Hiç değişmemişsin, gideli ve görüşmeyeli onca yıla rağmen hiç değişmemişsin. Dedi çayı uzatırken misafir eden.

-Ne değişmek istedim, ne de aynen kalmalarını istediklerimin değişmesini ama umarım çayın biraz değişmiştir. Zira eskiden hep kötü demlerdin.

-en de ne olursa olsun hayır demezdin ama.

Çaylar sıcak sıcak masaya geldiğinde ikisinin de aklı sorular doluydu sanki. Bakışlar çok çabuk kendini ele veriyordu çünkü.

Ama asıl soru ilk soruyu soranın kim olacağıydı.

Ve belliydi ki ilk soru çok da geç olmadan sorulacaktı.

- Uzun zaman oldu görüşmeyeli, Nerelerdeydin?
- Evet uzun süre oldu. Ankara'daydım.
- Nerede olduğun belli de aklın nerelerdeydi. Uzun zaman haber alamadık senden çünkü.
- Aslına bakarsan çok çok uzun oldu görüşmeyeli. Özlemişim seni, çayını ve bu şehrin sabah deniz kokan kokusunu.
- Özlemişsin ama sende özlemek istemişsin sanki.
- Özlemek gibi bir duygunun içimizde kaldığına içelim o zaman şu güzel çayını, yudum yudum...
- Ankara'da olduğunu az çok biliyorduk. Amma velakin neden hiç haber vermedin uzun süre bize ve neden birden buradasın. Ve asıl önemlisi neden bu kadar kaçamak cevap?
- Nerede olduğumun çok da önemi yok. Ama tuhaf olan ne biliyor musun?
- Sorduğuna göre hiç de kolay bir cevap değil.
- Tuhaf olan şu. Şu an neden burada olduğumu bilmiyor olmak.
- İşin çok zor o zaman.
- Aslında sorunun cevabı önümde duruyor ama.
- O zaman sorun nedir?
- Konfiçyus'un dediği gibi " Asıl zor olan karanlık bir odada dolaşan kara kediyi bulmaktır. Hele ki odada bir kedi yoksa"
- Senin dediğin gibi. Gavurlar hep bir şey derler zaten.

Derin bir gülümseme kapladı ortalığı.
Bundan sonra her şey daha sıcak oldu sanki.
Gülüşmeler ve hatırlatmalar uçtu ortalıkta.
Kaçıp kaçıp okulun arka tarafında yapılan mangal partileri,
meydan okunan hocalar, maçlarda avaz avaz söylenen marşlar ve diğerleri. İşte zamanın hatırlattığı küçük anlamlar.
Herkesin hatırlayacağı küçük anlamlar olmalı.
Olanlar çok şanslılar çünkü.

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Çıkış Noktası -18

Victor Hugo

“İyi olmak kolaydır, asıl zor olan adil olabilmektir” derken erdemin, erdemlerin ve sonuç olan eylemlerin ana temasını adalete dayandırmakta. Adaleti terazide tartarken iyilikten ağır bastığını düşünmekte. Meselenin özüne sadık kalarak, adil olabilmenin çabalarına batırılmış bir çatalla yola çıkmak ve akli yorarak düşünmek. Bu kitabın çıkış noktası. İyi olmaktan daha ziyade adil bakabilmek meselelere. Dolayısıyla bazen sert ve çetin uğraşlardan geçmek, gerektiğinde bir kaya gibi sert olmak ve her daim de teraziyi tam ayarlamak lazım gelmekte. Bakıldığında şikayet edilen ve çokça da ahli cümlelerin sonuna yerleştirilmiş bir sürü olmuşluk ve bitmişlik ortalıkta dolaşmakta. Olmuşluklar daha ziyade şikayet, bitmişlikler de kıskanmayla karışık feryat. Yapılan, yapılabilen konuşmaktan öteye geçmemekte. Çabanın ve adil olmak düşüncesiyle yola çıkmanın, arayan için çok önemli olduğunun altı çizilmeli. Yapılan da bu.

Düşünmek, ve herkesin düşünmeden söyleyebilecekleri üzerine düşünerek söylemek. Çıkış noktası. Çok tartışılan bir yığın konu hakkında fikir deryasına kaşık atmak ve adil olabildiği müddetçe o deryadan da payelenmek ve olursa ne mutlu payelendirmek. Meselelere fil dişi kulelerden bakmanın fayda sağlamadığı öğle semalarında yükselen güneşin görüldüğü kadar görülmekte. Karanlıkta kalan ve ışığı kendine bile tutamayan aydınlar zümresine, korkmadan da bir iki laf söyleyebilmek. Tıpkı Cemil Meriç gibi.

“Babıali kodamanlarının gergedanlaşan enselerinde cehaletin şahane tuğrasını okumuyor musunuz” diye sormakta.

Okuyabilenler için yola çıkmakta, anlam arayan ve okumaya gücü ve dirayeti olanlar için. En azından enselere bakabilme cesaretini gösterenler için.

Voltaire de bu mesele için adil bakabilenlerden...

“Fildişi kulede süslü mısralar avlayan yarı mistik bir sanat züppesi değil, kulağını sınıfının nabzına dayayan bir kavga adamı olmak önemli” demekte.

Başlangıcın yapılabilmesi ve inandığı uğurda kavga adamı olabilmek, çıkış noktası.

Yapılması lazım gelen başlangıcı yapmaktı.

Başlangıcın yapıldığına inanılmakta.

Kör dövüşü değil yapılan, at gözlüklerini çıkarıp meydan okumak dirayetsizliğe, boş vermişliğe.

Şizofren aşklara mektuplar yazarak,

memleket meselelerine nutuklar dizmek değil asıl gaye.

Gerekene, gerektiğinde ve gereken zamanda karşı durmak,

yok sayılmak pahasına.
Görenler göreceklerdir,
görmeyenler ve yahut görmek istemeyenler
şehvetli mısralarda dolanmaya devam edeceklerdir.
Görünen şudur ki şehvetle sulanan beyinler,
küçük derelerde boğulmaya mahkum kalacaklar.
Deryalarda kulaç atmak için biraz daha gayret...

Dik durabilmek,
zamanın yenilgiye uğrama sebeplerinden görülmekte.
Yenilgiye uğranan oyun, çağın züppeliğiyle kurgulandığı için
yenildiği sanılanların daha maça başlamadığı söylenebilir.
Saldırılara, rüşvetlere, etiketlere boyun eğmemeli.
Dik durmanın hakkı verilmeli.
Eğilmeden, bükülmeden ve korkmadan.
Daha cesur ve daha adil yaşamak için biraz daha gayret.

"Hakikati bulan, başkaları farklı düşünüyorlar diye,
onu haykırmaktan çekiniyorsa, hem budala hem de alçaktır.
Bir adamın "benden başka herkes aldaniyor" demesi güç şüphesiz,
ama sahiden herkes aldaniyorsa o ne yapsın? "

Daniel De Foe'nin bu sözü çıkış noktası.
Ya sahiden pek çokları aldaniyorsa...

Sorulara cevap arayanın meselesi çamur atmak değil,
adil olmak.
Olabilseyse ne mutlu...
Hürmetle...

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Deniz ve Bırakılan Koku -12

Karşısında duran deniz dingindi,
huzurunu ele veriyordu.

Denizin tam bitiminde başlayan şehir çok da uyanık değil gibiydi.

Yeşil dallar arasında hem yanı başındaymış

hem de çok yukarıdaymış gibi izledi uzun zaman görmediği şehrini. Boztepe'den
Trabzon'a bakmak.

Uyanışların en güzeli.

Rüzgarı tam yanında hissetmek,

maviyi yeşili ve insanı aynı çerçeveye sığdırmak,

hepsinden önemlisi tekrar aşık olmak dünyaya

ve bu güzelliği insanlara bahsettiği için şükretmek çokça Allaha.

Derin ve huzurlu bir nefesten sonra mavi gökyüzünde güneşi hissetti

hem de çok yakınında hissetti.

Gündüzü uzun süredir hiç bu kadar yakından yaşamamıştı.

Gece daha çok şey vaat etmişti ama asıl aradığı şey daha çok sessizlikti. Şimdi tamda

kendini sessizliğin kucağında bulmuşken

geceyi beklemeye ihtiyacı olmadığını hissetti.

Sebebini bilmediği bir şekilde uzanmıştı şehrine uzun zaman sonra.

Her bulmacanın çözüleceği zamanın geleceği gibi

yavaş yavaş gelme nedeninin de sırrını çözmeye başlamıştı.

Bir soruya cevap aranılacaksa,

yeni bir yola çıkılacaksa

ya da yeni bir gerçek bulunacaksa

şüphesiz elde bulundurulması gereken ilk doküman geçmiş olmalıydı.

Yeni yol haritasını çizecekken, eskiye çok ihtiyacı vardı.

Uzun zaman önce yürüdüğü yolda bıraktığı kokuyu bulmalıydı.

Dokunduğu ağaçtaki sesi,

kulaç attığı denizdeki umudu,

ağladığı omuzdaki yaşı,

küfürler savurduğu ihanetteki nefreti.

Bunları soluksuz yaşayabilirse gelecek için daha rahat yol alacaktı.

Tam da, önünü aydınlatan fenerin geçmişi olduğu,

gerçeğinin üzerinde duruyordu.

Dolayısıyla odada kara bir kedinin olmadığını anlamıştı.

Maksadın da kediyi bulmak değil odayı aramak olduğunu anlamıştı.

Bir seferinde, denizin kokusuyla ve dalga sesleriyle dolu,

çokca umutsuzluk içilen bir masada ayağa fırlayan

ve bütün halka seslenirmişçesine bir bakış attıktan sonra,

sözlerine başlayan,

hep yaramaz ve hep umursamaz görünen

okul ve sıra arkadaşı geldi aklına.

İç geçirerek başlamıştı sözlerine...

-Sen, sen, sen ve ben.

Bir aradayız, bir masanın etrafında.

Dışarıda dalga sesleri var.

Bazen korkutucu olsa da.

Sen, sen, sen ve ben.

Hep aynı görülsek de ne kadar farklıyız aslında.

Sen hep aşıksın, sen hep efkarlı,

şen hep düşünceli ve ben hep umursamaz.
İyi de güzel kardeşim bu kadar farklıysak aslında nasıl oluyor da
hep bir arada oluyoruz.
Şimdi bir aradaysak yarın nerde olacağız.

Söze hep aşık olan katılmak istedi,
gerçi bir an durakladı ama tekrar toplayıp cesaretini
o da nutuğuna başladı.

-Ben ayrı düşsek de hepinizi özleyeceğim.
Ortada bu kadar unutulmaz anı yaşadktan sonra
bizim birbirimizi unutmamız yakışık almaz.
Gerçek arkadaşlar unutmaz zaten.
Ve ben hepinizi çok seviyorum.

Hep efkarlı olan konuşmadı,
öylesine sigarasına dalmıştı ki,
konuşması da beklenemezdi zaten.

-Aslında hepimiz koşmaktayız.
İlerde duran bizim bilemeyeceğimiz kadar yakında
ve tahmin edemeyeceğimiz kadar uzakta
bizi bekleyen kırmızı kurdeleli sona doğru.
Kimimiz başı yukarıda, kimimiz başı aşağıda
ve kimimiz emekleyerek koşmakta.
Kimimizin arkasında rüzgar pupa yelken esmekte.
Yan yana koşarken arkadaş denildi adımıza,
birisine öne yürüyünce düşman oldu,
geride kalana beceriksiz denildi.
O koşunun içerisinde herkes birilerine bir şey söyleyecek
ama koşu bitince ne olacak?
İşte gerçek burada,
asıl önemli olan o kurdeleye dokununca arkamızdan ne söyleneceği.
Daha doğrusu arkamıza ne bıraktığımız önemli.
Yalanlar mı bırakacağız, dürüstlük mü, korkaklık mı?

-Valla arkamdan konuşanı bir yakalarsam,
ona büyük bir pişmanlık bırakacağım kesin dedi
sigaradan bir ara kopan ama bir o kadar da efkarla konuşan...

Bu hengame içerisinde devam eden konuşmada hatırladıkları bu kadardı. Geride ne
bırakacağız sorusuna takıldı denizi izlerken.
Hiç olmazsa umut bırakabilsem dedi içinden
ve arkasına dönüp uzaklaştı.
Çokça yürüdüğü bu yolda bıraktığı kokuyu tekrar hissetti o anda.
Var olabilme çabasının terli kokusu...
Seneler sonra geldiğinde
başarımlık kokusunu duymak isteyerek
devam etti yoluna.

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Geçme İsteği -9

Kaçıp, gitmenin kurtuluşumuz olduğunu düşlediğimiz anlar vardır. Her şeyi geride bırakmak anlamlı, mücadele ise anlamsız gelir hep. Ve görünen odur ki ne anlamlı olanı yapmaya güç yeter o anlarda ne de anlamsız istemeye.

Bir tür çelişki içerisinde gidilip gelinir, bulunulan yerin hep aynı olduğu görüldüğünde. Geçmek kolay olmadığı gibi sevimli de değildir çünkü.

Yaşanılan, yaşanılacak olan ve baki kalan bu geçme isteğine yenik düşmeme adına çırpınışlara çokça şahit oluruz. Doğruluğundan ziyade faydalılığını düşündüğümüzden kaynaklanmaktadır aslında çelişkinin aslı. Ortada duran ve herkesin ulaşmak istediği, kiminin ulaştığı, çoğunun çokça ulaşanı alkışladığı, fayda....

Kelimeleri bu kadar ağır anlamlarla ezmek ne kadar doğrudur bilinmez ama harflerin de yaşama ziyadesiyle katkı yaptığını görmemek de bir nevi at gözlüğü takmak anlamına gelmektedir. Ve takılan gözlük ne için, nereye, kime sorularına cevap verilmeyecek kadar kördür. Karşı karşıya gelinen sorumluluk noktasında sadece faydanın önemsenmesi adil değil ise, faydaya da doğru anlamlar yüklemek o kadar acizlik.

Durup düşündü o an, hayat için anlam arayan.

Bırakılanlar ve unutilanlar ne kadar hafiftir terazide?
Hafif oldukları hesaplananların gerçek daraları ne kadardır?
Değer hep ağırlık üzerine mi ölçülecektir?
Ve ne kadar anlamlıdır bırakıp gitmek, durma noktasında?

Vazgeçip, vazgeçmemek üzerine bu uğraşın çokça kitaplarda, şiirlerde, filmlerde kullanıldığı dolayısıyla gerçek yaşamda da bir nevi seleksiyon modeliyle özümlendiği aşikar.

Vazgeçip, bırakıp gidenler ile asla vazgeçemeyenlerin sıradan kelimelerle savaşını görürüz nokta nokta, adım adım.

Vazgeçilemeyen şey çokça tatlı bir aşk, vazgeçilen ise genellikle kör olası hayat olur.

Burada görülmesi gerekecek, görülecek, düşünülecek kocaman bir kara delik var aslında.

İncelemeye gerek duydu bu noktayı sorulara cevap arayan.

Kara gölgeleri hissetti o an yanı başında ki karalıkları renklerinden değil, duruşlarından.

Vazgeçilemeyen tatlı aşk, bırakılamayan güzel sevgili, terk edilemeyen aevli yaşantı. Burada faydanın izleri çokça görülmekte her ne kadar fedakar bir duruş sergilenmeye çalışılsa da.

Bakınız ve görünüz ki; bırakamamanın sık sık solunması, bırakamayan taraf olana bir fedakarlık etiketi yüklemekte.

Ve kendine göre ve aslında çoğuna göre bu fedakarlık takdir edilesi.

Ortada kalan ve yine de kimsenin yüklenmediği suçlar bir şekilde "vazgeçmem" denilerek kırmızı şeritlerle kaplanmakta, ortaya faydalananlar için emniyetli alan yaratılmakta.

Geride kalanlara ise gerçek suçluları bulmak düşmekte.

Geçmeme isteğinin bu denli yüksek şiddetle seslendirilmesi de aslında bu nedenden.
Etikete kılıf uydurmanın,
fedakarlık adı altındaki sonsuz perdelik,
çokça monolog dolu oyunu.
Şeyredeni ve alkışlayanı çok.
Fayda ise oyun oynanırken ince ince emilmekte.
İhtimaldir ki keyifle emilmekte.

Bu oyunda bir duygunun karşı taraf için feda edilmesi yok.
Var olan gerçek duyguların yarar sağlamak için kelimelerle öldürülmesi
ve bu cinayetten kazançlı çıkma isteği.
Lanet olası etikete bağlanma isteğinin değişik taktik varyasyonlarından birisi daha.
İnce bir istihzayla fısıldadı o an...

“Fedakarlığınız bol, etiketiniz yüce olsun”

Savaşın bir cephesinde görünen bu.
Vazgeçemeyenlerin bubi tuzağı.
Savaşı kazanmaya yetecek bir hamle mi bilinmez.
Bilinen o ki karşı cephenin de kendi hamleleri var ve bu hamleleri sıkça yenilemekte
“vazgeçenler” cephesi...

Hayattan vazgeçenlerin en önemli özellikleri belki de
hayat tarafından hep kandırılmış olmalarıdır!
Her ne hikmetse hayat hep ucu zehirli oklarını onların tarafına doğru fırlatmış, çaresiz
kalanlarında yapacağı tek şey hayata küsmek olmuştur.

Vazgeçilesi ve lanet olası hayat...
suçluyu ortaya çıkarmak o kadar kolaydır ki bu durumlarda
hiçbir teste veya hiçbir ifadeye gerek duyulmamaktadır.
Mutlu olabilen insanların içini burkan bir manzara.
İki grup arasındaki tek fark hayatın gruplara bakış açısı çünkü.
Hayat bir tarafa oldukça cömert diğerine oldukça cimri davranmış. Dolayısıyla da insana
yapacak hiçbir şey kalmamıştır.
Duygulu bir senaryo, ama kötü bir senaryo...
yapılacak tek şey alıp başını gitmektir.
Ağlanılası, yazık dedirtici...

Bu manevrayla fedakarlık gösterisinde bulunanlara okkalı bir cevap verildiği
sanılmaktadır.
Belki de öyledir.
Acıma duygusunun bu kadar yersiz kullanımı varken ortalıkta
galip gelindiği bile söylenenebilir.
Ama hangi kurallara göre galip tartışılmalıdır.

Elini eteğini çekiştirip bahaneleri ortalığa saçmak da aslında oldukça tehlikeli.
Yanlış aşuya vücudun yanlış tepkime vermesi ne kadar tehlikeli ise,
hayata yanlış bakmanın da tehlikesi o kadar.
Aslına bakılırsa ikisi de ölümcül.
Sorunda burada zaten yanlış teşhisin bilerek ortaya konulması

ve ölüm hakkının yaşama bırakılması.
Ölenin yaşam olduğunu zannedenler ya da en azından s
akat olmasını isteyenler bilmelidirler ki.
Zarar sadece insanoğlu içindir. Yararın sadece insanoğlu için olduğu gibi

Çokça sorulması gereken soru da tam burada hayat bulmaktadır.

Hayat en fazla ne kadar kötü olabilir?

Bu sorunun cevabının çok değişken olması gerekmektedir.

Soru sorana göre.

Ve herkesin bu cevabı kendi kendine araması gerekmektedir.

En ufak bir yardım bile kabul edilmemelidir ki gerçek ortaya çıksın.

Ne olursa, ne yaşanırsa, ne görülürse, ne bilinirse bir çıkış yolu aranmalıdır.

Bulunmalıdır.

Savaşmamak kaybetmekten daha kötüdür çünkü.

Ve bilinmelidir hayat sırf bizle uğraşacak kadar boşta değildir.

Ara kaçamakları ise her türlü donanımla bezenmiş insanoğluna yetecek güçte değildir.

Gayretle cevap aranmalıdır.

Yazana söylenecek tek söz kalmıştır artık.

-Rastgele...

Vazgeçmek yada vazgeçmemek kötü değildir elbette.

Söylenmek istenen insanların bu masum duyguları bu kadar horca kullanmamasıdır.

Aslında baştan beri söylenen de budur.

Ve söyleyen söylediği için huzurla doludur...

Bu yazının ilhamı

İngiliz Edebiyatçı William Sheakespeare'in bir oyunundaki soneden alınmıştır. Şöyle der
İngiliz Edebiyatçı;

"Her şeyden vazgeçtim, dünyadan geçtim ama,
Seni yalnız komak var ya o koyuyor adama."

Bir keşmekeş bu kadar güzel anlatılabilir.

Belki de üçüncü cephecilere yol verenler bu satırların arasında ortaya çıkacaktır.

Denemeye ve başarmaya değer.

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Modern Çağın Laneti -8

Modern çağın laneti;
cüzzamlı hayata meydan okumak gafleti
ve hiç bu kadar yükselemeyen insanoğlunun vardığı en üst noktanın seyiri. Yakalanan
yada ulaşılan en üst nokta, çok garip bir ironi.
Kendi kendini iğrenç hissettirme cephesinde çarpışan garip kumandanlar ve süslü savaş
arabaları.
Bir armageddon sevdası içerisinde Deccal özentili yığınla kalabalık.
Umulur ki sadece kalabalık olarak kalsınlar.
Velakin görünenin çok ötesinde hüznünlere sebebiyet veren korku çağının aktörleri hep
meydanlarda.
Kan kokmakta ortalık,
kanın rahatsız etmemesi,
işte korkunç hastalık.

Politik ve stratejik devinimler içerisinde yalpalayan,
globalleşme kölesi insanoğlunun sonunu görememesi ne kadar üzücü ise görenin de
dinlenmemesi bir o kadar ıstırap dolu.
Sayıklayan yaşamları umursamayanlar bilmelidirler,
yaşayacaklara bırakacakları çok şeyleri kalmadı.
Ortada gezinen fahişe kılıklı bir dünya mirasından bahsedilmekte.
Denildi ya isteyen bu mirastan istediğini almakta.
Gücü yeterse tabi.
İğfal edilmiş dünya mirasına insanoğlunun cevabı.
Koskoca bir sıfır.
Sorumluluktan kaçma duygusuna ne ad verilir.
Bir ad verilmese dahi sıfatı hazır olanca haşmetiyle;
korkak...

Çağın acınası hali de denilebilir aslında yaşananlar için.
Hayat için savunulan her değer yaşanan çağ için de geçerli.
Bu kadar kirletmeyi becerebilen bir topluluk olduğu sürece,
masumların da hep suçlu muamelesi görmesi kaçınılmaz.
Tıpkı gerçekte yaşanan da olduğu gibi.
Basit savunmalar hiç değerli olmamıştır,
ama adi suçlamaların yeri baş köşe olmuştur her nedense.
Bir tür yıkım oyunu dönmede ortalıkta.
Kulaksızlar, dilsizler ve akılsızlar ne kadar da kalabalık.
Ve ne kadar azınlıkta dur demeyi isteyenler.
Modern çağın laneti aslında kendi üzerinde.
Yıkım, kaos ve bunların sürekliliği...korkutucu.
Metal yığınlarının hakimiyetine aldanıp köle olma arzusu toplanmış her tarafta.
Kölelik ile efendilik arasında ince bir çizgi olduğu düşünülmemekte belki de. Aslına
bakılırsa ortada çizgi de yok kalın bir hatta.
Kölelik ve efendilik iç içe, ne kadar da anlaşılmasa da.

Gözleri kapatıp bir an için yanı başımızda yaşananları düşünmeli.
Uzak da değil gerçekler, çok yakınımızda.
Dibine kadar gerçek, sonuna kadar acı.
Okurken düşünürken, düşünmezken, çalışırken, bir şeyler yapmaya çalışırken,
ölen çocukların sayısı hep artıyor.
Babalar çocuklarını gömmemeli.
Ferah denilen meretin anahtarı hep çocuk ölümlerinde saklı..

Ve bu durum fena halde sinir bozmakta.
Kendi adıma çok fazla sinir bozmakta.

Ve şair kılıklı düzen koyucular ince nakaratlarla,
süslü kafiyelerle umut pompalamakta pervasızca.
Güzelliklerden ve düzelişlerden bahsetmekteler utanmadan.
Bu iğrenç durumda payları yokmuşçasına.
Mide bulandırırçasına yapmacıklar
ve sinir bozucu kadar da güçlü görünmekteler.
Her geçen gün kendi adlarına yeni kötülükleri sahneye koyanlar perde önünde patlayan
alkışların sesine o kadar bağlanmışlar ki;
tüm iyi duygularını kaybetmeyi yeğlemişler adeta.
İki elin birbirine vurmasındaki hazmı yaşarlarken,
kırılan hayatlar adına yalan kokan sözlere başvurmayı da unutmamışlar.
Ah ne olurdu daha fazla doğru, daha çok mutluluk olsaydı.
Ve ne olurdu çocuklar hiç olmazsa doğrunun anlamını bulsalar. Bahsedilenler
gerçekleşmeyecek olanlar onların gözünde.
O yüzden yalan söylemek bu kadar kolay.
Victor Hugo'nun dediği gibi
"Ey Şair! Bana yağmurdan bahsetme, yağdır."

Bloklar arasında kimi zaman harç kimi zaman tutkal görevi yapan acınılası insanoğlu!
Değerini anlamamanın vakti geldi.
Çağa kızacağına kendine sarıl da kurtar hem zamanı hem de aslını...
hele önünde bu kadar örnek varken atalarından.
Övünmeyi değil ders almayı bilmenin vakti geldi.
Dünlerin ışığında, kötülüklerle savaşın anahtarı da gizli.
İnanç, cesaret ve akıl.
Hangisini bulacağımız bize bağlı.
Umulur ki, hepsi birden aranılsın.
Bilinmelidir ki aranılan er geç bulunur.
O zaman yüklenilen, savuşturulan, kaçınılan her gerçek daha anlamlı olmaya başlar.
Ve ne suçlu hayat olur ne de her şeyin sebebi yaşanılan çağ.
Delillerin karartılmaması adına.
Gerçek suçlara hücum ve suçsuzlara özgürlük.
Kim ister?
Sonuna kadar bu satırların yazarı istemekte.
Ve varsa suçu, gömülmeyi yeğlemekte...

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Otobüs Terminali ve Yağmur - 15

Bilete bakıp saati kontrol ettiğinde
doğru zamanda doğru yerde olduğunu anlamıştı.
Tahminine göre otobüsü yarım saat sonra yanında olacaktı.
Ankara'ya dönüş ve Trabzon'da dört günlük bir macera.
Adına macera denilmesi ne kadar doğru bilinmez.
Eski dostların bazılarıyla küçük ama demli sohbetler.
Eski yollarda kısa ama anlamlı yürüyüşler.
Deniz kenarında belki de aynı taşlarla yeni oyunlar.
Hepsinden önemlisi.
Geçmişini tekrar yaşamak.
Maksadı da bu değil miydi?
Daha dengeli bir kafayla otobüse bineceğine yemin edebilirdi.
Yemin etmekten vazgeçti.
Daha dengeli ve daha huzurlu bir kafayla otobüse binecekti o kadar.

Karadeniz'in kamçılayıcı rüzgarı yanı başındaydı yine
ufak otobüs terminalinde beklerken.
Hava yağmur havasıydı, biliyordu.
Karadeniz çocuğuydu bilmesi de lazımdı.
Yeşile yeni bir katkı mavi gökyüzünden.
Şimdi mi, şimdi kapkaraydı gökyüzü.
Ama maviliği görmek için bu kapkaralığa değerdii doğrusu.
Yüksek yaylalarda sisler eşliğinde yukarı doğru yürürken dik tutmak gerekliydi başları.
Başı dimdikti yine.
Yürürken düşmemek için
ve yaşarken ölmemek için dimdik.
Gözlerinde ufku görmenin pırıltısı.

"Paylaş" demişti, kadim dostu.
"Bu yazdıklarını paylaş az da olsa,
kafiyesiz gibi dursa da paylaş.
Ve senin deyimle kovada bir çatlağı daha kapat."

Eli sigara paketine uzandı.
Kırmamaya özenli bir şekilde yatağından çıkartıldı kağıda hapsedilmiş tütün. Çıkan
gazın sesi, parlayan çakmak taşının ışıltısı ve ateşin haşmeti.
İki kadim dost buluşmuştu yeniden.
Ve bir kutlama eşliğinde peşinden yükselen duman.
Derin bir iç çekiş ve tekrar havaya karışan dumanın süzülen silueti. Karmaşık bir siluet.
Paketin üzerinde beyaz zemin üzerinde siyah çerçeveyle sarmalanmış,
büyük harflerle dokunmuş yazıya gözleri ilişti.

" Sigara içmek yüksek derecede bağımlılık yapar, başlamayın"

Güldü, elinde duran sigaraya ve yanında duran küçük evrak çantasına baktı. Tekrar
güldü.
Bağımlılık, can sıkıcı bağımlılık.
Sigaradan son bir nefes,
ve daha yarıya gelmeyen sigaranın çöp kutusu üzerindeki küllükte söndürülüşü.
Paketin küçücük sesiyle çöp kutusuna merhaba demesinin izlenmesi.
Büyük bir haz.
Planlamıştı bu sahneyi

ve önünde duran sahne tam da planladığı gibi gerçekleşmişti.
Usta bir yönetmenin elinden çıktığı belli.
Durdu, usta yönetmen lafını geri aldı.
Daha da rahatladığını hissetti,
rahatlığın fazla gelmemesi dileğiyle.

Yağmur başlamıştı.
Hızlı ve keskin döküldü gökyüzünden.
Bardaktan boşanmışçasına yağıyordu.
Belki öfkeyle belki de sevinçle.
Çok kısa sürede çok fazla ıslandığını hissetti.
Küçük yazıhaneden içeri girdi.
Masanın başında duran genç kız içeriye girdiğini bile duymadı belki de. Başını kaldırmadı.
Kapıya yöneldi ve izlemeye başladı dışarıyı.
Küçük su birikintileri oluşmaya başlamıştı.
Küçük göletlere çarpan damlaların ustalıklı dansını izledi.
Toprağa karışan suyun toprağa can verişini, canlandırışını,
kokusunu emip dışarıya bırakışını.

-Yağmur hiç de anlamsız değil, toprağın gözünde.

Sözler birden çıkmıştı.
Bunu planlamamıştı.
Genç kız başını kaldırıp baktı.
Anlam veremeyen gözlerle sardı etrafı.
Ve anlam veremeyen gözler tekrar masanın üstünde duran kağıtlara döndü.

Otobüs köşeyi döndü.
Ve terminalden içeri büyük bir hızla girdi.
Kapılar büyük bir hızla açıldı
ve büyük bir hızla otobüsün muavini aşağı indi.
Elveda der bir bakışla süzdü çevresini otobüsün yeni konuğu
ve koşar adım otobüsten içeriye adımını attı.

Yağmur hala yağıyordu
ve damlalar küçük göletlerinde danslarına devam ediyordu. Yeniden hareketlendi
otobüs.
Tekerlerin göletleri ezişi
ve fiskiye edasıyla yükselen toprak rengi damlalar.

Yağmur öyle derin yağıyordu ki...

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Sarhoşluk Sağanığı -13

Bizans İmparatorluğunun şaşaalı, devrinde geçer hikaye.

Yer Yedikule Surlarının kapısı.

Kapının önünde üç sarhoş:

biri şarap, öbürü kokain, daha öbürü de esrar sarhoşu.

Surların kapısı kilitli durumda.

İçeri girmeye niyetleri var ama, nasıl girecekler?

Üç sarhoş da buldukları sarhoşlukların durumlarına göre ayrı ayrı tekliflerde bulunmuşlar.

-Ne düşünüyoruz, kapıyı tekmeleyip, devirelim, içeri girelim demiş şarap sarhoşu. Buna karakteri derin bir sulhçuluk, sabır ve tahammülden ibaret kokain sarhoşu şöyle cevap vermiş;

-Yahu, telaşınız ne garip! Şuracığa uzanıp sabahı bekleyelim, kapılar açılınca içeri girelim.

Birbirine tam aykırı bu iki arzuya karşı esrar sarhoşu basmış kahkahayı;

-Yahu, ikiniz de ne kaba ne ahmak insanlarsınız!

Kapının anahtar deliğinden süzülüp içeriye girmek varken hala neden boş yere konuşuyorsunuz.

(Necip Fazıl Kısakürek, Hikayelerim, 1969)

Evet önümüzde duran kapılar kapalı

ve kilidin nerede olduğu meçhul.

Hangi sarhoşun deha fikriyle gireceksiniz hayat kapısından içeriye.

Yeni bir yol denenecek mi mesela.

Mesela ayık ve dinç bir akılın kapalı kilitlere çözüm olacağı düşünülecek mi? Kim bilir kapı nöbetçisine bir çorba parası verilerek mesele halledilebilir. Yahut da yalvarmayla karışık bir sürü yeminle ikna edebiliriz nöbetçiyi. Yemin üstüne yemin, söz üstüne söz.

Yeni nesil yalancıların silahları oldu adeta.

Çok fazla yemin eden çok fazla yalan söylemekte bir nevi.

Yeminlere bu kadar sarılış, acınılası

ve her kapının önünde edilen yeni yeminler,

ortaya çıkan yeni yetme yeminciler.

Büyük üstat Necip Fazıl Kısakürek

Hikayelerim adlı eserinde yemin müessesesini şöyle eleştiriyor.

" Ve böylece hasta kumarbaz,
ruhun büyük haysiyetlerinden biri olan yemin hadisesini
yüksek kaldırım orospusuna çevirip yine tesellisini bulmuştu.'

Ortalıkta bu kadar sarhoşluk ve bu kadar yalan yere yemin varken bu tespite söylenecek çok da fazla bir şey yok.

Diyelim yukarıda ki taktiklerin hiçbiri işe yaramadı,
olanca sarhoşluğumuzla hangi kahramanı bekleyeceğiz.

İnsanoğlunun yaşadığı derin trajedi

ancak bu hikayeyle tarif edilebilirdi.

Değişik türden sarhoşluklarla yaşama kılıf uydurma sevdası.

Yapılması lazım gelen ilk husus sarhoşluktan vazgeçmek.

Aklı öne çıkarmak, yanına duyguyu yerleştirmek.
İnsanoğlunun yüksek yaradılış gayesine ulaşmak için çabalamak.
Açık olan vicdanların yapabileceği,
vicdanları kapalı olanların hayal bile edemeyeceği
bir olgunluk seviyesine ulaşmak.

Civarda küfelere bindirilmiş bir sürü insan,
küfeciler hallerinde memnun olsalar gerek.
Gittikleri ve döndükleri yerler sıra sıra ve aynı.
Havada boş naralar ve geçici mutluluk serpintileri.
Küfeler kervanına katılmak için sabırsızlanan
ve sırasını sabırsızlıkla bekleyen genç çehreler.
Kırmızı halılar içinde yürüyen ünlüler,
küfeleri daha lüks olsa gerek.
Haykırışlar, çırpınışlar.
Şözün özü her tarafta densiz sarhoşluklar.
Ölüm kapısına dertsiz tasasız bir yürüyüş.
Belki de kapıların en çetrefillisi,
kimisi kapının tam önünde farkında değil kimisi zaten ölmüş
yaşamayı beklemekte.
Ölürken yaşayacaklar mı,
yaşarken ölüyorlar mı bilinmez.
Montaigne'nin dediği gibi.

"Dünyaya geldiğiniz gün bir yandan yaşamaya,
bir yandan ölmeye başlarsınız.
Hayattan sonra ölümdesiniz;
ama hayatta iken ölmektesiniz."

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Soğuk Deniz, Sıcak...-14

Kulaçlarını hıncıyla birleştirmiş,
denizi yarmaya çalışmış bir vaziyette belki de saatlerdir yüzüyordu.
Deniz soğuk olmasına soğuktan ama diri tutuyordu vücudunu, beynini...

Mayıs aylarında denizin keskin soğuşunu özlediğini anlamıştı. Yavaş yavaş
üşümektense coşkulu denize bırakılan vücut.
İrkilişin sureti adeta.
Hücrelerin toparlanması.
Vücudun azat edilişi düşüncelerden.
Denizin her kıpırdanışında darbelere karşı daha sağlam bir duruş.
Yüzüne vuran her dalgada gerçeklere tutunuş.

İlk kulacın ardından, arkadan öne uzanan kolun denize dalışı,
kol ile aynı yöne farklı tarafa kafa hareketiyle coşkulu müziğe ritim veriş. Dalgaların
temasıyla melodiyi derinlere götürüş,
tüm vücudunu bırakarak içerilere suyla dans ediş.
Ve denizin eşsiz kokusu.
Başka hiçbir şeye benzemeyen esrarlı koku.
Solumaya cesaret edilemeyen ama buram buram emilen haşin koku. Hasretin dinmesi
adeta.

Bir kez daha bıraktı vücudunu denizin içerisine,
gözleri açık daldı denizin dibine.
Denizin içinde sakince dolaştı, yön kaygısı olmadan.
Biraz daha derine uzandı, toprağa değdi elleri.
Yerden destek alarak yukarı doğru hızlı bir hareket.
Yavaş yavaş görülen gökyüzü, yukarı doğru ilerleyiş,
belirginleşen yukarı,
biraz daha hareket ve havayla temas; deniz ortasında ufak bir titreyiş.

Sahile doğru uzandı gözleri, elli metre uzaklıkta havaya uzanmış bir kol görür gibi oldu.

Daha dikkatli bir bakışın ardından vücudunu
sahil tarafına yönlendirip kulaçlarını hızlı ve kararlı atmaya başladı.
Kısa bir sürenin ardından coşkulu denizi bırakarak peşinde sahile ulaşmıştı. Ayaklarının
altında inceliği kabul etmeyen sert ve kıvrımsız taşların dokusu. Suyu veda ediş.
Arkaya üzgün bir bakışın ardından "merhaba" diyen gözler.

Soru sormadan hatta hiçbir şey söylemeden kurulandı
ve giysilerini üzerine geçirdi.
Biraz önceki durumuna nazaran daha insanca bir duruş.

.....
Hemen yanlarından akan arabalar yığınının
ve yüzüne hızla vuran rüzgarı hissettiğinde yolda olduğunu anladı.
Sol tarafında duran mavi deniz,
hemen sağında yeşilin haşmetiyle bezeli dağlar
ve ortada kaderine ilerlemeye çalışan yolcu.
Rüzgarı engellemek için camı kapatmayı yeğledi.
Rüzgarın sesinden kurtulan arabada çakmağın tok sesiyle alevlenen sigara,
ortalığı saran ipsiz koku,
bir o yana bir bu yana kaçiveren beyaz kirli duman.

Radyo teypte çalan müziğe uzandı kulakları.
Sade kulaklar değildi aslında müziğe yönelen beyniydi aynı zamanda
ve belki de kolları, bacakları.
İnce ama güçlü bir ses;

“Olmalı bir yolu olmalı, herkes kendi gibi olmalı
Durmali bu yıkım durmalı, herkes kendi gibi durmalı”

-Delisin sen. Dedi arabayı kullanan
-Öyle düşündüğüne eminim. Diye karşılık verdi yolcu.
-Yani bilmiyorum... ama her şey.
-Evet her şey.
-Ama yine de senin bir bildiğin vardır.
-Göreceğiz.

Araba Vakfıkebirden uzaklaştı, Çarşıbaşından geçti.
Akçaabata uzandı, durmadı devam etti.
Trabzona girdi.
Şehir yeni uyanıyordu.
Şahi günlerden hangi gündü.
Şehre girdikten kısa bir süre sonra sahil yolundan çıkıp içeri saptı.
Sırf Trabzona mahsusmuş gibi duran dar sokaklardan birbirine bitişik
sıra sıra duran evlerden kurtuldular.
Tekrar düz bir yol iki dar köprüden geçiş
ve peşi sıra Uzun Sokağa dalış.
Boş sokaklar arabanın peşi sıra,
huzursuz bekleyiş önde ilerlemekte.
Boş sokakta ilerleyiş ve uzanış Meydan Parkına.
Oradan sağa keskin dönüş.
Boztepenin görünüşü ve için aydınlanması.

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Sözün Bittiği Yer -17

Ne zaman başladığını hatırlayamadığı bu yolculuk
ve yanı başında duran karalanmış kağıtlar.
Sona geldiğinin haberini verir gibiydi.
İçi çok rahattı aynı zamanda.
Tıpkı en büyük davasını kazanmış bir avukat
ya da kalesini son damla kanına kadar savaşan bir kumandan gibi hissediyordu kendini.

Aklı ve vücudu bir çok yere gidip geldi.
Bazen durdu bazen koştu.
Düşünmemeyi başarabildiği anlar oldu.
Düşünebildiği anlar daha çoktu ama.
Hatırladı, kırıldı ve ağladı.
Aradı, anladı ve ağladı.
Ağladı, sevindi ve başardı.

Bir çocuk gibi hissetti kendini çoğu zaman.
Sürekli sorular soran etrafta.
Çoğu zaman alaycı cevaplar ve bazen de bıkkınlık dolu yakınmalarla hevesi kırılmaya
çalışılan.
Ne olursa olsun vazgeçmedi sorular sormaktan,
anlam aramaktan, bulmaya çalışmaktan.
Ama şimdi elinde nur topu gibi duran koskoca bir cevap vardı.
Bu hikayenin sonu diye düşündü.
Ama sadece bu hikayenin sonu.
Biliyordu ki her biten hikaye yeni bir hikayenin başlangıcı.
Ve bu zincir kopmak bilmez.
Kopmamalı da aslında.
Bir şey aramanın sıkıntısını bir şey bulmakta giderdiğini düşünüyordu.
En azından aradı ve doğru olduğuna inandığı bir cevap buldu.
Şu anki tek sıkıntısı cevabın sarıp sarmalanamamış olmasıydı.
Ama ona anlam verecek insanoglu çoktu sanırım.
Usta yazar Tolkien'in büyük yankılar uyandıran "Yüzükleri Efendisi" kitabında
bilge ve arif Gandalf'ın söylediği
"bizim belirleyeceğimiz tek şey bize verilen zamanda neler yapacağımız" sözü bir
şeyler yapmak gerektiğinin habercisi.

Kendisi bulmuştu anlamı, her ne kadar da kelimelerle dokuyamasa da. Okuyucu
bulacaktır ama bilinmelidir ki cevap satırların arasında.
Kolay gelsin dilekleriyle elveda ya hazırlandı.
Son bir söz her şeyi özetleyen.

Söz George Bernard Shaw'a ait;

"Yaşam benim için küçük bir mum değil.
O elimde tuttuğum muhteşem bir meşale gibi
ve onu gelecek nesillere geçirmeden önce olabildiğince çok
ışık saçmasını istiyorum."

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Tesadüfler ve Yitik Pasajlar -16

Önünde duran çantasına buruklukla göz gezdiren zamandan kopuk ve düşüncelerle sarmalanmış o adam benim.

Boş otogarların efendisi,
çevresindeki demir oturaklarda uyuyanlara, uyuklayanlara, d
ergi karıştıranlara ya da sadece oturanlara ne kadar benziyordu? Düşünceler, boğmakta aklını.

Bazen çok uzaklardan fırlayan, bazen şah damarının tam içerisinde beliren düşünceler. Sigara dumanlarının oluk oluk kanattığı ve yer yer umutsuzluk aşıl原因an düşünceler yumağında yuvarlanıyordu bir kez daha, yumağın ucunu bulmak adına. Ve bir kez daha düşünebilmek için bu kadar var olduğuna şükreliyordu.

Soğuktu düşünceleri ve belli belirsiz.

Bekleme salonlarının demirbaşı olan demir oturaklar kadar yalnız ve onlar kadar soğuk.

Çelişiklere bulanmamak adına uğraşıyordu bir kez daha.

Toparlanmak uğruna savaşıyan bir aklın sahibiydi şu aralar

ve toparlanmaya çalışan aklın sahibi şimdi çevresindekilere hiç benzemiyordu.

Kaygısız kalmıyordu bir türlü hayata.

Akışa bırakmak istemiyordu yaşama ve varolma isteğini.

Akışı yönetmek sevdası belki de.

Tesadüflerin yönettiği bir yaşamdan bahsedilmekte ve bilmekte ki tesadüflerin tek kaynağı bomboş, amaçsız düşünceler.

Ne kadar da çok okumuştur tesadüflerin değiştirdiği, biçimlendirdiği ve yeniden yapılandığı yaşamları.

Ve ne hikmettir ki okuduğu bu yaşamlar

-tesadüf üzerine kondurulan yaşamlar-

ünlülerin yani diğerlerinden daha çok ünlenmişlerin yaşamlarıydı.

Kerameti tesadüf olan yaşamlar.

Fark edilenler, çöplükten çıkarılanlar, mağaralardan gelenler, çarpışanlar, vuruşanlar.

Peki!

Diğerlerinden daha az ünlenmişlerin

yada hiç ünlenememişlerin ellerinde ne var.

Başka bir ifadeyle tesadüflerle yenilenecekler hemen en büyük,

en güçlü ve en mutlu olanlardan mı oluyorlardı?

Coşkulu yaşamların arkasındaki coşkunun müridi olmak için can atanların

yeni silahları her daim yenilenecek gibi durmakta.

Hayal gücünün sadece bu yönde çalışması ne kadar da büyük hayal kırıklığı.

Tüm soruların eteğinde yaşayan insan.

İnsan olmanın belki de gerekliliği sorunlarla yaşamak.

Önemli olan ne kadar başa çıkılabilecek sorunlarla.

Yada ne kadar gayret edilecek insan olmak adına.

Beklemekten sıkıldı.

Zamanın hiç geçmiyor gibi görünmesi.

Tuhaf, can sıkıcı.

Ortada gece de yoktu.

Çantasını karıştırmaya başladı.

Yarılanmış kraker paketi geldi ellerine ilk başta.

Karar veremedi, kraker paketini koydu yerine.
Dağılmış gazetelere dokundu elleri, ara sıra eline kalemler de geliyordu. Çanta bayağı karışık ama şikayet edilmesi gereken bu değildi.
Devam etti çantada bir şeyler aramaya.
Bulduğu yol üzerindeki aramaya nazaran gayet saf ve çok daha kolay bir arama nöbeti.
Eline katlanmış bir kağıt denk geldi.
Çıkarttı büyük bir dikkatle açtı.
Göz gezdirdi yazılanlara...
Hatırladı.
Yazdıklarını hatırlaması gayet normaldi de ne zaman yazdığını hatırlamıyordu. Kağıda tarih atmayı da unutmuştu,
belli ki bayağı karışık akıllı bir zamanda yazılmıştı.
Harfler, uzantısı kelimeler ve sonunda cümleler.
Okumaya başladı "Yitik Pasajlar" adlı şiirini...

Ve sonsuz uçurumdadır insanoğlu.
Yıkılmışlığın eşiğinde kıvranmaktadır,
Biten insan.
Sormamıştır nasıl geldiğini,
Anlamamıştır çünkü kendini...

Bir tutam olmuşluk,
Kır kahvelerinin kuytu saçaklarında.
Yolunu nasıl kaybetmiştir?
Anlatılacak bitmişliği yoktur.
Hatırlanacak yaşamışlığı,
Görülmemiştir...
Dikkatle tartamamış benliğini,
Ve su yüzüne çıkaramamış,
Kırk gramlık samimiyetini...

Tartısı var mı olmamışlığın?
Mechule bırakılan şişe.
Ortada dolanan sözcükler,
Armağan edilmekte fahişece.
Sıralar dolusu zincirlenmekte köleler.
Ve garip bakışlarla,
Ağlayan, insanlık adlı yığın...

Şiir yazmayı hiç beceremezdi.
Ama yazmaktan da çekinmezdi.
Bilirdi bir gün karşısına çıkacağını mısraların.
O gün bu gündü.
Yitik pasajın hatırlanacağı...
Bıraktığı gibi bulmak.
Sevindirici.

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Umursanmayanlar ve Onur Üzerine -6

Zamanımızın en çirkef konusu; umursanmayanlar.
İnsanoğlu ciddi ve sistematik bir şekilde tasniflenmekte.
Modern zamanların kast sistemi ete kemiğe büründü.
Ne ağılanılası bir manzara.
Asıl korkuncu da insanoğlunun bunu bilmeyerek de olsa –bilerek yapanlarla beraber-
hayatın vazgeçilmez kurallarından birine dönüştürmesi.
Bir nevi sapık bir tarikatın tüm insanlığı sarması.
Bilmeden milyonların mürit olması.
Korkunç ve acınası bir dünya tasviri.
Ve umursanmayanlar, başka bir tarife göre tutunamayanlar...
sonsuz uçurumun başlangıç noktasına hareket.
Gariptir, sınıflandırmanın temeli maddeye dayalı.
Maddenin yan kolları sürekli değişmekte.
Ama ana ortaklar teşhir ve aldatma hep orta yerde beklemekte...
Dayanılası değil bu tasvir....
Utanılası...

Fildişi kulelerin amansız yönlendirmesine muhtaç olan
kendi kalamamışlar kabilesi bir nevi tüm dünya.
Kendi kalamamışların hükmü geçmemekte,
sadece hükümlü kalmayı yeğlemekteler çünkü.
Bir yaşam dolusu bağlılık, bilmeden.
Ve bu ironi içerisinde eriyen saygı mefhumu.
Saygının hükmü eski zamanların antik kraliçeleri gibi,
sadece kitaplarda güzel durmakta.
Servetsizler umursanmamakta,
çirkinler umursanmamakta,
kariyersizler umursanmamakta.
Yani terimlere bağlı etiketlere sahip olmamanın hüzünlü sonucu. Umursanmayanlar
kabilesine aidiyet hızla.
Dengeler hep bu yönde oluşmakta, dengeler hep bu yönde bozulmakta... Sahte
kahramanlardan, medet umanların yanında olmanın akıbeti.
Sahte mutluluklar, en fazlası.
Daha fazlası etikete bağlı.
Ne büyük karmaşadır bu yaşanılanlar.
Karmaşa yetersiz, tam anlamıyla trajedi.

Bilinmeli aslında, hayat güzel burunluların, düzgün vücutluların, bakımlı yaşamışların
hayatı değil.
Olmamalı da.
Hayat sevenin hayat saygı duyanın, hayat inananın olmalı.
Olması içinde birileri gayret göstermeli, en azından gayret gösterilmeli. Savaşanlar
elbet olacaktır zaten.
Ve yürekten savaşanların kaybettiği vaki değildir.
Onlar aslında kaybettikleri sanılan zamanlarda bile kazanmışlardır çünkü. İşte
umursanmayanların, daha doğrusu dengelere meydan okumak gereksinimi olanların
gerçek kahramanları kendi yürekleri.
Paşlanmadan savaş baltaları, savaşmalı.
Özümüzle, yüreğimizle, beynimizle
korkmadan savaşmalı.

Aslında dengecilerin ilk yok ettikleri düşmanları,

insanların kendine güvenleri.

Kendine güveni olmayan bir kalabalık kitlesine uydurma yaşamlar empoze etmek pek de zor olmasa gerek.

Emin ol bunu onlar da düşünmekte.

Uydurma yaşamları kendilerinin sananlar.

Dönün etiketlerinize.

Kabul etmeyenler zaten başaracaklar.

Alışkanlıkların zararlı oluşu da galiba bu yüzden.

Kendilerini iyi yada kötü kabul ettiriyorlar ve hiç zorlanmadan orada öylece kalıyorlar. Uydurma yaşamı kabul etmeyen, beyninde duran bir dörtlük hatırladı o an. Üzgünü hatırlamıyordu yazarını.

Özür diledi ve okkalı bir teşekkür yolladı mısraların yazarına.

“Yaşamak bir gün uyanmaktır,
Bir gün birdenbire yalnız kalmaktır.
Yaşamak alışmalardan sonra,
Aldığı her şeyle savaşmaktır.”

Büyük şehirlerin, kalabalık caddelerin,
dolgun sokakların, tamirdeki işyerlerinin,
çamaşır dolu balkonların ortak noktaları; umursanmayanlarla dolu olmaları. Bakılıp,
geçilecek bir durum değil.

Umursanmamaya karşı direnmenin ilk anahtarı burada saklı aslında. Başlangıç noktası kendini önemsemek,

alışkanlıklara tutkun kalmamak.

Eleştirmenin çok kolay olduğu, çözüm üretmenin ise hep başkalarına bırakıldığı bir alışkanlık vücuda gelmiştir.

Bu açıkça görülmektedir.

Ve anlatmak isteyen önünde duran da bu gerçektir.

Gerçekler acı denilmiştir.

İşte bir can yakıcı gerçek daha.

İyi yaşamının etiketlerde olduğunu farzedenlerin densiz gururu

ve yanında bunlardan nasibini alamayanların

kabullenişlerle dolu etiketlilere benzeme oyunu.

Bu oyunu bozmanın sırası gelmiştir.

Güç aranılacaksa, bilinmelidir çok yakında aranılan güç.

Aramayı bilenler için, aranılan hiç uzak olmamıştır zaten.

Özüne dönmelidir insan ve kararını vermelidir.

Karşılaşılabilecek olan ne mitolojik bir savaş olacak ne de entel kılıklı aşk postacılarının postmodern uydurmaları.

Bir öykü anlatılacaktır belki de yüzyıllar sonra bile dillerde dolaşacak. Savaşın, gururun, direnişin hikayesi.

Tabiri caizse şehvetten uzak hikayeler dinleyecektir belki de o zaman insanoğlu.

Tabuları yıkanların hikayesini,

umursanmamaya direnenlerin ve umursayanların hikayesini.

Kat kat sınıf yaratanların değil, aynı olduklarını gösterenlerin hikayesini.

Umut var olacakta.

Umudun olduğu her yerde ışığın az çok görülebildiği anlatılmaktadır. Anlatılanlar yalan çıkmayacaktır o zaman bu hikayenin sonunda da.

Sahte kahramanların,
kaslı vücutların,
güzellik kraliçelerinin,
büyü dolu gizemlilerin hikayesi değil.
İnsanın hikayesi, en saf haliyle insanın.

Don Kişot hikayesiyle kahramanlık olgularına verip veriştiren
ve bir anlamda etiketsizliğin temsilcisi Sancho Panza'yı ironilerle doldurarak insanlığa
yollayan

Cervantes'in ünlü romanında bir handa geçen öykü anlatılır.

Hikayenin kahramanı Sancho Panza,
tecavüze uğramış bir kadına yardımcı olmak
ve en azından kırılmış duygularını onarmak adına
tecavüzcünün para dolu kesesini zorla alır
ve tecavüze uğrayan zavallı kadına verir.

Bu olaydan sonra da para kesesi alınan tecavüzcünün kadını izlemesine izin verir.
Kadın dışarıya çıkınca para kesesinin peşine düşen adam da kadını takip eder
ve o da dışarı çıkar.

Belli bir müddet sonra kadın han kapısından tekrar içeriye girer.

Her halinden ciddi ve yoğun bir kavgadan çıktığı bellidir. Başı ve suratı da kan ile
doludur. Elindeki para kesesini sallar ve şöyle seslenir.

-Kaptırmadım, alçak herife.

Kahramanımız Sancho Panza tam bu noktada devreye girer
ve romanın belki de en ağır en karakterli sözlerini söyler.

-Eğer onurunu da bu para kesesini savunduğunun yarısı kadar güçle ve direnme
arzusuyla savunsaydın, adam sana asla tecavüz edemezdi.

Umursanan şey gücün ve hırsın sembolü paraysa,
çoğu zaman olduğu gibi umursanmayan onur olacaktır.

Sembolist bir yaklaşımla,
tecavüze uğramış ama para kesesini kaptırmamış kaç kişi tanıyoruz.

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış... Uyanış ve Demli Çay -5

Uyandığında sabahın bayağı gerilerde kaldığını anlamıştı.
Kulakları ağır sesleri çok çabuk algılamıştı zira.
Kalktı, sabah kalkıp hazırlanan herkesin yaptığını yaptı.
çayın demlenmesiyle beraber bardağıyla uzandı odasına.
Bir şarkı seçmeliydi kendine.
Zira çayın tadı daha bir güzel çıkardı, adam gibi müzikle.
Çoğu zaman demli muhabbetleri de severdi
ama fırsatını yakalamak her zaman kolay olmuyordu.

Sakin ve huzurlu bir ezgi başladı çalmaya.
Duygulandı bir an.
Çalan Kazım Koyuncu'nun şarkısıydı.
Hayatta direnmenin, onurlu olmanın insansı duruşu, Kazım Koyuncu.
Daha fazla güce tapanların
nükleer denemeleriyle sona erdirdiği bir hayatın adı, Kazım Koyuncu.
Tatlı ezgilerin, yürekli sözlerin, dik duruşun tasviri, Kazım Koyuncu. Ezberlediği sözleri,
dinlendirici sesi çok da bozmadan seslendirdi..

Ardımda bırakıp gül çağrısını.
Ayrılık anı bu sisli şarkıyı.
Irmaklar gibi akıp uzun uzun,
terk ediyorum bu kenti.
Ah ölümler gibi...
Şarkılar bir çığığa sığınmaksa şimdi.
Sonsuz bir yangın gibi.
Sevmesem öyle kolay çekip gitmek,
Yaralı bir kuş gibi...

Kumral bir çocuk,
Yaz öyküsüdür bu.
Şarkılarla geçti aramızdan.
Yalnızlar gibi susup,
Uzun uzun,
Düşlüyorum bu kenti.
Ah bir aşk gibi...

Şarkılar bir çığığa sığınmaksa şimdi.
Sonsuz bir yangın gibi
Sevmesem öyle kolay çekip gitmek,
Yaralı bir kuş gibi...

Düşlüyorum bu kenti,
Son bir aşk gibi...

Ruhun şad olsun Kazım Koyuncu.
Hatırlanmanın ve dik durmanın hırçın çocuğu.
Denizin çocukları seni unutmayacak.
Hatırlattıkların ve yaşadıkların hep önümüzde.
Sevdalı yüreklere, inanan gönüllere dinlettiklerin dilimizde...

İçini tuhaf bir duygu kapladı o an.
Ölmek ise böyle ölebilmek.

Ölüm bu kadar güzel olabilirdi.
Sunay Akın'ın dediği gibi
"doğum insanları eşitler, ölüm ayrıcalıkları ortaya koyar".

Dışarıdaydı yanında bir sürü gürültü ile birlikte.
Çok da fazla olmadan okula geldiğinin farkına vardı.
Kantinden içeri adımlarını attığında,
çukur katların birisine monte edilmiş kantinin bayağı
boş olduğunu görünce sevindi.
Arka taraflardan bir masa seçti gözleri. İlerledi.
Masa onundu artık.
Notlarını karıştırmaya başlamıştı ki.
Yanında iki bardakla birisi beliriverdi.

-Çaylar benden olsun, dedi karşıdaki ses.
-Çaya mı sevineyim yoksa seni gördüğüme mi? Diye cevapladı.
-Seçim senin ama ikisi birden seni mutlu edecekse emin ol bende büyük mutluluk
duyacağım.
-Çok zor olmasa gerek, şimdi ikisi için de mutluyum.

Uzak diyarlarda tesadüfen buluşan iki eski dostun yaşadığı gibi bir durgunluk yaşandığı
gün gibi ortadaydı.
Belirsizlikle beraber heyecanda yavaş yavaş kendini hissettirmeye başlamıştı.
Ama gülen gözler de kendisini saklamıyorlardı.
Eliyle boş sandalyelerden birisini göstererek davet etti masasına misafirini. Misafir hiç
durmadan sandalyesine oturdu.
Şimdi eşitlenmişlerdi.

-Uzun zaman oldu, görüşmeyeli. Dedi sonradan gelen.
-Hem de çok uzun zaman, diye cevapladı, misafir eden.
-Devam ediyor musun yine, çabalamalarına, çırpınışlarına ve kendini yok edişine?
-Çabalamalarım her daim devam edecek,
çırpınmadan zaten duramam ama yok ediş ne benim elimde,
ne de öyle bir arzum var.
Kaldı ki, insanların çok da fazla umurunda olmadıkları konular hakkında yorumlar
yapmak
veya en azından inandığı gibi yaşamanın
beni bu suçlamalara götüreceğinin de oldukça farkındayım.

Çayından uzun ve nefessiz bir yudum çekti içine.
Damarları sıcaklığı hissedince rahatlamayı hissetti tüm bedeninde. Sigarasına uzandı,
çakmağı parmaklarında dolaştı, ateşin patlamasıyla, dumanın yükselmesi bir anda oldu.

Ardından derin bir nefes...
Burukluk...

Uzun zamandır, konuşarak bu kadar uzun bir cümle kurmamıştı.
Baktığında kendini tuhaf da hissetmemiş de değildi.
Sonunda istediği, soyutlanmak, boşlukta bocalamak,
insanları kendi bakışından da soğutmak değildi.
Ama bu sıralar yalnızlık konusunda uzun nöbetlere de ihtiyacı vardı.

-Sen neler yaptın peki? Diye seslendi.

-Ne mi? Kitaplarımı bitirdim, şiir kitabım için çalışıyorum son sinema filmimde yakında gösterime girecek... neler yapabilirim sence. Bıraktığında neler yapıyorsam onları. Arada bir ders, çokça kız arkadaş, dolayısıyla bir o kadar kompliman ve yalancıkta varoluşlar.

-Yalancıkta varoluş, ne kadar da derin ve ne kadar da doğru bir tespit. Kelimeler bu kadar yerleşebilirdi ait oldukları yere.

-Ne sanıyordun, belki de çok farklı şeyler düşünmüyoruz ama sanırım ben de az gelen ve bir türlü çok gelmesini istemediğim bir cesaret eksikliği var.

-İstedğini gerçekleştirmek, senin elinde. Nasıl yaşayacağına karar vermekte.

-Belki de korkuyorum. Zaman gösterecek mi doğruları bilinmez..

Uzun bir sessizlik oldu iki tarafta da.

Söylenmek istenen ama şu an için saklanan bir sürü kelimeciğin, kelimenin, cümleciğin, cümlenin varlığı gün gibi aşikardı.

Ama şu an sadece söylenmek istemekle kalacağı belliydi. Söylenmeyecekti.

Belki daha sonra.

Belkiler can sıkardı ama kesinlik her şey demek değildi.

Bilinmeliydi...

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üvey Bakış...Ön Notlar -1

Yoğunluk içinde yığın kalmamak...
Ve ortak olsa da hedefler, kendinden bir şeyler katmak.
Pay kapma derdi değil de kendini hamura bulaştırmak.
Herkesten bir şeyler almak gerektiğinde
ama aldıklarının toplamından farklısını ortaya koymak.
Velhasıl-ı kelim güdülmemek yürüdüğü yolda
ve nefesini kötü niyetliler için almamak.
Dik durmanın gereklerinden biride budur aslında...

Kendini ortaya koyabilmek fikrinle, sözünle...

Yavan ve yavan olduğu kadar da sıradan.
Sıradan olan bir yığın veya kendi olan bir toplum.
Temel ayrımın ve belki de temel problemin çetrefilli bir dalı daha.
Hızla esen bir rüzgar beklemekte nicedir.
Kelebek etkisi deyip büyük fırtınayı ortaya çıkarmak için üflemede,
çözüm arayan.
Sağ salim hedefine varacak bir fırtına umuduyla...

Gitmek de kolaydır, kalmak da ve de susmakta başkalarının yanında.
Hatta bazen ölmekte.
Ortaya çıkan gerçeklik yada çıkması gereken gerçeklik.

- Başkasına göre yürümekteyiz, başkalarına göre ses vermekteyiz.
- Diğerlerine göre duymakta ve yığın istediği için görmemekteyiz.

Ortak düşünmek ya da ortak hareket etmek taklit etmek değildir ve de olmamalıdır.
Çıplak yolar bütünü hayat.
Bakmak isteyen çıplaklığı rahatça izleyebilmekte. Herkese göre farklı bakabilmek
mümkün aslında ama başkalarının penceresi daha rahat görülmekte.
Daha kolay daha zahmetsiz ve daha rahat...
Kolay olan tercih edildiği için yığın ortaya çıkmakta.
Yığın bulunduğu için önyargılar da rahatça ortalıkta dolaşmakta.
Ön yargıları besleyen en büyük etkende bu aslında.
Başkaları dedi diye düşünmek ve başkaları dedi diye kötüdür demek....

Hayır...

Yeni bir şeyler söylemek....

Cihan Kılıç Arslan

Arayışa Üyey Bakış...Yaşanılan Kimin Hayatı -3

Direnişin ilk günü...
Sorgulanması gereken ilk değişken,
yaşanılan hayatın kimin için yaşanıldığı sorusu.
Cevap bulacaktı soru soran.
Ve soru soran cevaplara ulaşmak için kendisini sorgulamasının gerektiğinin farkındaydı.

Arkasında duran hayatında yaşadıklarının kör noktalarına eğilmeliydi. Şüpheler,
korkular, umutlar, kırıklıklar kimin eseriymiş?
Ve yaşanılan hayat ne kadar arzulanmıştı?
Arzulandıysa kimin tarafından ve arzulandıysa ne kadar?
Sıklaştıkça düşünceler bir başlangıç bulmalıydı.
Başlangıç noktası mutsuzluğu olmalıydı o zaman.
Lanetlenmiş isteklere yenik düşen mutluluk,
daha kaç asır hüküm sürecekti hayatında merak ediyordu.

Dünyasında bu kadar yalnızlığa düşmesi için gerekli olan, bu sığ insanlar kalabalığıydı.
Ne alabildiğine bakmalı, ne verebildiğini anlamalı, sonuçta kimin için yaşadığını
bulmalıydı umuda yanan.
Umuda yanan kendisine ışık olmalıydı kalbiyle.
Çünkü kalp yalan söylemezdi,
gerçekler can yakardı, yakmalıydı.

Acı ve buruk tadı almak istercesine parmağıyla şöyle bir yokladı geçmişi. Parmak tekrar
ağızına geldiğinde acı ve burukluk beklerken keskin bir acıyla karşılaştı.
Keskin acı pişmanlık da barındırıyordu içinde.
Bir süre yoğun yaşamak istedi pişmanlığını.
Dinledi başka hiçbir şeye dikkat etmeden.
Pişmanlıklarını süzüyordu geçmişinin içinden ve arama tasına bırakıyordu tek tek, ince
ince...

Vaktini bilmediği daha doğrusu tam da kavrayamadığı bir zaman aralığında, yolculuğa
çıktığı andan itibaren cevaplar daha doğrusu ipuçlarına yaklaştı hayatının,
pişmanlığının.
Bir sürü metaforla uğraşırken yanılmış kalplere kaptırılan yaşamı uzak gelmiyordu,
ama sıcak gelmediği açıktı.
Kendi için kararlar alamayan, başkalarının tutkuları içinde yalpalayan kişiliği artık aşikar
biçimde karşısındaydı.
Yaşadıkları, yaşıyor oldukları ve belki de yaşayacak oldukları onun değildi biliyordu,
pişmandı.
Direnişin ilk adımında aslında ilk gerçeğe ulaşmanın tadı daha lezzetli gelmeliydi.
Hiç lezzetli gelmiyordu. Uyarılmışlığına şükrederek seslendi tekrar...

"Başlamaktı önemli olan, devam ettirmek ise anlamlı olan"...

Anlamlı olanı yapacaktı, geri kalan yaşamının hak ettiği buydu çünkü.
Hayata meydan okumalıydı ama hayat kimin suçuydu.
Boş verilen, bakir hayat herkesin düşmanıydı.
Çünkü saldıracakları tek kule oradaydı.
Saldıracaklardı çünkü hayat güçsüzdü,
saldıracaklardı çünkü dilsizdi.
Garip bir kendini beğenme,
suç mahalinde ki delilleri yok etme psikolojisi, hayata yüklenen tüm suçlar... Ve tam

orta yerde duran yıkılmış, yakılmış yaşamlar kendi elleriyle... Başkalarından alınanlar, taklitler, mecburiyetler, teslim olmalar, silahsız bırakılmalar.

Tek suçlu ise hayat.

Hiç adil değil adil olmamalı da...

Ne hikmettir ki tüm bunlar arasında kirli parlıtlar arasında yükselen insanoğlu.

Garip bir istihza, öğrenilecek kadar keşmekeş, üç perdelik bir drama. Geçmiş, şimdi, gelecek...

Kitap karıştırırken rastladığı cümlelerden bir tanesi geldi aklına.

Yanılmıyorsa, yanılmamalıydı.

Oscar Wilde'nin bir lafıydı beyninde zonklayan.....

" Güzel bedenler için zevk, güzel ruhlar için ıstırap gerektir." Öyleydi.

Ne kadar solumalı ıstırabı, belki de gerektiğinden fazla.

Düşündü çekilen her ıstırap kendi yaşamışlığımıza katkı yapacak aslında.

Reddedileceğiz, hor görüleceğiz, terk edileceğiz, deli diye gösterileceğiz.

Ama bileceğiz.

Kendi hak ettiğimiz ve kendimizin istediği yaşamı yaşayacağız.

İşte o zaman çok sevineceğiz.

Bizim arzulamadığımız bir yaşamı yaşıyoruz diye ne suçu olur hayatın.

Ey düşünmeden yaşayanlar, anlayın...

Çünkü bu haykırış değildir, yüz bıçak darbesine esir olan...

esir olanlar kalsın kendi yurtlarında.

Masalsı kahramanlar beklesinler, devam etsinler, beklemekteler çünkü...

Ne denirse katlanılmalı bu uğurda.

Kaç engel geçilecekse geçilmeli

ve bilinmeli insanlık ancak o zaman erişecektir huzura.

Herkes kendi hayatını yaşadığında.

Bilinmeli gerçek suçlular, sahte kahramanlardan daha kötü değildir ama gerçek suçluları yanı başında görmek isteyen kim?

Gidip gelmeler ve köşeleri dönmelerle dolu yaşananlar.

Ve acı sonuç,

hüzünle karışık; unutulmak.

Korkuların kraliçesi, unutulmak.

Hatırlamak, kimin umurunda.

Garip, bir o kadar gerçek bu megalomanya.

Sonuçsuz kalan umutların dirilmesi sanki hatırlanmayla mümkün.

Yanlış giden yol.

Unutulmak beklenmekten daha kötü değildir.

Umudun boşa çıkışı, iki taraf için aynı.

Nasıl baktığın önemli.

Yine garip bir istihza, insan tarafından yaratılan.

Kendine başkasının gözünde bakmak önemli ama vicdan müessesesi nasıl ve nerde kullanılacak bu daha da önemli.

Vicdanı yakından hissetmek; ürpertici.

Kendisiyle baş başa kalabilmeli başarmak isteyen.

Baş başa kalabildiğinde maruz kalınanlar kadar, maruz bıraktıklarımız da önemli.
Ama cesur olamayanların katlanamayacakları bir yük.
Vicdanı iki taraflı çalıştırmak.
Cesur olanların yükü omuzlarında, ama adres hiç de belirgin değil.
Herkes kendi adresini belirlemeli.
Başkasının gösterdiği yol, hele hele vicdan için hiç de geçerli bir yol değil. Belki de arkası uçurum.
İşte salt niyetle aşılamayacak bir problem daha ve devam etmek için alınan kararın önemi.

Vicdanı yakından hissetmek;
yaşanılan yaşamın kaba konmuş, dondurulmuş hali.
Göz lazım görebilmek için.
His lazım hissedebilmek için.
Velhasıl beş duyuya en çok ihtiyaç duyulan an.
Vicdanı yakından hissetmek.
Çok fazla söylenecek sözün olmaması, vicdanın kör noktası.
Daha sonra, en sonra çok daha fazla soruyla eğilmeli vicdana.
Bu yazının da bir vicdanı olmalı çünkü.
Yazanın var, bilinmeli en azından...

Şimdi ilerlemeli aramanın daha uç noktalarına diye düşündü.
Aşamalar dolusu yanılmaların kucağına düşmeden ilerlemeli yolunda.
Kendi yaşamını isteyen kendi yaşamını nasıl yaşayacaktı bilmeliydi.
Hür olmalıydı, bilmeliydi istemediğini,
sevmeliydi kendi kararını...

Hür olmak ama nasıl?
Hür olmanın ilk şartı belki de çok fazla şikayetçi olmamak.
Barışık olmak kendiyse, hayatla, kaderle.
Arabesk yaşamamak velhasıl.
Kaderin kahpeğine dem vuranlar bir baksalar kendi yaşamamışlıklarına, feleğin çemberinden geçenler dönemliklerinin hesabını verseler ya o zaman. Hayat yine bana yalan söyledi diyenler,
sorun kendinize siz ne zaman doğruyu söylediniz özünüze kendinize.
Suçlu bulmanın bu derece kolay olduğu yerde,
doğruları bulmak da o derece zor.
Nasıl hür kalacağız ya da hür olmayı nasıl başaracağız?
Verilecek ilk cevap, barışmak yaşamla.
Hür olmanın anahtarı bu kadar yakında...

Gurur hür olmanın broşu adeta.
Gurur aptalların silahı gibi gösterilse de asillerin bir buket gülü.
Asla silah değil, en fazla zırh, benliksizlere karşı gurur.
Yenilmeye gidilen yolda hür olma amacının ateşlenmesi ve gurur,
asil duygunun ortaya çıkışı.
Bu kadar kolay mı bu tasvir?
Aslında bu kadar kolay.
"Acı akıllı adamların hocasıdır" demiş Lord Byron.
Acının ilhamını gurur vermeli o zaman.
Gurursuzlar acı çekmeyi bilmezler.
Gururunu ayakta tutan hür olmalı.

Gururla beslenenler her şeye rağmen elde edecekleri bir şey aramazlar. Elde edeceklerine inandıkları uğrunda savaşırılar.
İnandığı uğurda yaşamak için savaşan, senden daha hür kim var ki? ..

Cesaret bilgeliğin el feneri.
Hür olma isteğine koşar adım yol almak.
Cesaret ne kadar karışık olsa da, çözmeyi bilmek önemli.
Cesur kalmak ve ne zaman harekete geçeceğini bilmek, püf nokta.
Her hareket sonuca ulaşmaz.
Her cesurluk gösterisi de amaca ulaşmaz.
O yüzdendir ki bu kadar keşmekeş yaşamak.
Kolay olsa bu kadar lezzetli olmazdı. Cervantes'den bir söz cesaretin anlamıyla ilgili.

" Arkadaşını kaybeden çok zarar eder,
servetini kaybeden daha çok zarar eder.
Ama cesaretini kaybeden her şeyini kaybetmiş demektir."

Cesareti kaybetmemek önemli.
Ne zaman cesur olacağına karar vermek de bir o kadar önemli.
Anlaşılması gereken şu.
Terimler yalnız çocukları bu dünyanın.
Anlam verecek olan ya da yitirecek olan insan.
Barışık olmak, gurur ve cesaret.
Sözlüklerde güzel dursalar dahi, kinetiğe geçtiklerinde manalı.
Manalı olan, güzel olandan daha çok tercih edilmeli.
Yaşamalı, hür olarak yaşamalı.
Anahtarlar çok da uzakta olmasa gerek.
Bilinmeli ki yaşam, nüktedandır.
Anlamli espriyi yaptıracak olan insanoğlu ise
anlamsızın suçu, yaşamın olmamalı gerek.
Yaşamalı kendi hayatımızı, yaşamalı ki bulabilmeli sorulara cevap.
Yaşamalı kendi hayatımızı, yaşamalı ki aramanın anlamı olsun. Yaşamalı kendi hayatımızı, yaşamalı ki sadece yazılanlar güzel kalmasın,
manalı da olsun.

Cihan Kılıç Arslan